

TECHNICKÁ UNIVERZITA V LIBERCI
FAKULTA PEDAGOGICKÁ

Katedra sociálních studií a speciální pedagogiky

Studijní program: Sociální práce

Studijní obor: Penitenciární péče

Kód oboru: 7502R023

Název bakalářské práce:

TRESTNÝ ČIN LOUPEŽ NA OKRESE ČESKÁ LÍPA

***THE CRIMINAL OFFENCE ROBBERY IN THE REGION
ČESKÁ LÍPA***

Autor:

Rudolf Mígl
Okružní 2078
470 01 Česká Lípa

Podpis autora: _____

Vedoucí práce: PhDr. Jan Sochůrek, Ph.D.

Počet:

Stran	Obrázků	Tabulek	Grafů	Zdrojů	Příloh
69	0	10	10	17	1 CD

CD obsahuje celé znění bakalářské práce.

V Liberci dne:20.4.2007

TECHNICKÁ UNIVERZITA V LIBERCI

FAKULTA PEDAGOGICKÁ

Katedra sociálních studií a speciální pedagogiky

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Jméno a příjmení:	Rudolf Mígl
Adresa:	Okružní 2078, 470 01 Česká Lípa
Studijní program:	Sociální práce
Studijní obor:	Penitenciární péče
Kód oboru:	7502R023
Název práce:	TRESTNÝ ČIN LOUPEŽ NA OKRESE ČESKÁ LÍPA
Název práce v angličtině:	THE CRIMINAL OFFENCE ROBBERY IN THE REGION ČESKÁ LÍPA
Vedoucí práce:	PhDr. Jan Sochůrek, Ph.D.
Termín odevzdání práce:	30. 04. 2007

Bakalářská práce musí splňovat požadavky pro udělení akademického titulu „bakalář“ (Bc.).

.....
vedoucí bakalářské práce

.....
děkan FP TUL

.....
vedoucí katedry

Zadání převzal (student): Rudolf Mígl

Datum: 28. 01. 2006

Podpis studenta: .....

Cíl práce:

Zjistit podíl trestných činů loupež na celkovém nápadu násilné trestné činnosti na okrese Česká Lípa za období od roku 2001 do roku 2005, zda roste počet těchto násilných trestných činů spáchaných se zbraní a zda roste počet těchto trestných činů spáchaných mladistvými.

Základní literatura:

Čírtková, L. *Kriminální psychologie*. 1. vyd. Praha: Eurounion, 1988. ISBN 80-85858-70-3

Gál, F. *Násilí*. 1. vyd. Praha: Egem, 1944. ISBN 80-85395-41-X

Jelínek, J. *Trestní zákon a trestní řád*. 1. vyd. Praha: Linde, 1993. ISBN 80-85647-26-65

Protivínský, M., Čírtková, L., Hýsek, A., Náchodský, Z. *Bankovní loupeže*. 1. vyd. Praha: Armex, 2001. ISBN 80-86244-21-0

Prohlášení

Byl(a) jsem seznámen(a) s tím, že na mou bakalářskou práci se plně vztahuje zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, zejména § 60 – školní dílo.

Beru na vědomí, že Technická univerzita v Liberci (TUL) nezasahuje do mých autorských práv užitím mé bakalářské práce pro vnitřní potřebu TUL.

Užiji-li bakalářskou práci nebo poskytnu-li licenci k jejímu využití, jsem si vědom(a) povinnosti informovat o této skutečnosti TUL; v tomto případě má TUL právo ode mne požadovat úhradu nákladů, které vynaložila na vytvoření díla, až do jejich skutečné výše.

Bakalářskou práci jsem vypracoval(a) samostatně s použitím uvedené literatury a na základě konzultací s vedoucím bakalářské práce a konzultantem.

V Liberci dne: 20.4.2007

Podpis:.....

Poděkování

Rád bych touto formou poděkoval PhDr. Janu Sochůrkovi, Ph.D. za vedení bakalářské práce a za odbornou pomoc při jejím vypracování. Dále bych tímto rád poděkoval manželce Martině za obrovskou psychickou podporu.

Název bakalářské práce: Trestný čin loupež na okrese Česká Lípa

Název bakalářské práce: The criminal offence robbery in the region Česká Lípa

Jméno a příjmení autora: Rudolf Mígl

Akademický rok odevzdání bakalářské práce: 2006/2007

Vedoucí bakalářské práce: PhDr. Jan Sochůrek, Ph.D.

Resumé

Cílem mé bakalářské práce bylo získat maximální množství kvalitních informací o jednom z nejzávažnějších trestných činů Loupež a to na základě vyhodnocení statistických a vyšetřovacích materiálů a na základě vlastních zkušeností s vyšetřováním této trestné činnosti. Vypracoval jsem přehled současného stavu na okrese Česká Lípa. Bakalářskou práci jsem rozdělil na tři části a to teoretickou, praktickou a závěrečnou.

V teoretické části jsem se věnoval vymezení trestného činu loupež, charakteristice loupeže, způsobům páčání, zvláštnostem vyšetřování a prevenci loupežných přepadení.

V praktické části jsem se konkrétně zabýval výzkumem podílu trestného činu loupež na celkovém počtu násilné trestné činnosti na okrese Česká Lípa za období od roku 2001 do roku 2005, jak se tento počet loupežných přepadení daří objasňovat, zda roste počet pachatelů mladších osmnácti let, zda roste počet trestných činů spáchaných mládeží a dalšími skutečnostmi důležitými pro vyšetřování této závažné trestné činnosti.

Obsahem závěrečné části je návrh možných preventivních opatření.

Klíčová slova

Identifikace, loupež, místo činu, napadení, násilí, oběť, pachatel, pohrůžka násilím, poškozený, prevence, stopy, trestní zákon, trestný čin, výslech, vyšetřování, zločin.

Summary

The goal of my bachelor's thesis was to collect maximum quality information over the most serious crime "a Robbery". The information based on an analysis of statistical and investigation documents as well as my own experience in solving this crime. I have prepared

an overview of a current situation in the district Česká Lípa. The thesis is split into three sections: theoretical, practical and concluding.

In the theoretical part of my thesis I have focused on the categorization of the robbery as an offence, the characterization of a robbery, different methods of robbery, particular way of an investigation and prevention of a robbery and mugging.

In the practical piece of my thesis I have examined the crime committed in the district Česká Lípa and the share of the robbery as a part of violent crime in period 2001-2005 in this district. The outline of the success of solving those crimes, what is the trend of offenders below 18 years old and other essential facts in solving these types of crimes.

The content of the concluding part is several suggestions for the potential preventive actions against a robbery.

Keywords

Identification, robbery, scene of the crime, attack, force, victim, perpetrator, threat of violence, aggrieved, prevention, trace, penal law, crime, examination, accident, crime.

OBSAH

1. Úvod	9
2. Teoretická část	10
2.1 Trestný čin	10
2.2 Loupež	11
2.3 Charakteristika loupeže	13
2.3.1 Nejčastější způsoby páčání loupeží	16
2.3.2 Příčiny nápadu loupežných přepadení	17
2.3.3 Osobnostní rysy pachatelů	18
2.3.4 Oběti loupeží	20
2.4 Ohledání místa činu	22
2.4.1 Zvláštnosti ohledání místa činu	23
2.4.2 Typické stopy	23
2.4.3 Pachová identifikace	24
2.4.4 Daktyloskopická identifikace	26
2.4.5 Trasologická identifikace	26
2.4.6 Operativní vyhodnocení stop	27
2.5 Analýza případu	27
2.5.1 Vytváření vyšetřovacích verzí	28
2.6 Kriminalistická charakteristika výsledku	29
2.6.1 Výslech oznamovatele	30
2.6.2 Výslech podezřelého	31
2.6.3 Výslech obviněného	33
2.7 Následné vyšetřovací úkony	34
2.7.1 Domovní prohlídka	34
2.7.2 Analýza telefonních hovorů	35
2.7.3 Rekognice	35
2.7.4 Znalecké zkoumání	36
2.8 Prevence loupežných přepadení	36
3. Praktická část	38
3.1 Cíl praktické části	38

3.1.1	Stanovení předpokladů	38
3.1.2	Použité metody	39
3.2	Vyhodnocení předpokladu č. 1	39
3.2.1	Objasněné loupeže	43
3.2.2	Vymyšlené loupeže	46
3.3	Vyhodnocení předpokladu č. 2	48
3.3.1	Loupeže spáchané nezletilými	52
3.3.2	Osoba mladší osmnácti let jako oběť loupeže	54
3.4	Vyhodnocení předpokladu č. 3	55
3.5	Bankovní loupeže	59
3.5.1	Podíl objasněných loupeží v peněžních ústavech	62
3.6	Žena jako oběť loupeže	65
4.	Závěr	67
4.1	Navrhovaná opatření	68
5.	Seznam použitých zdrojů	69

1. Úvod

Několik let pracuji jako policejní komisař Služby kriminální policie a vyšetřování, kdy se zabývám objasňováním a dokumentováním loupežných přepadení. K vypracování bakalářské práce jsem si vybral téma Trestný čin loupeže na okrese Česká Lípa. Cílem mé práce je zjistit podíl trestných činů loupeže na celkovém nápadu násilné trestné činnosti, zda roste podíl trestných činů spáchaných pachateli mladšími osmnácti let a zda roste počet prošetřovaných trestných činů, které se nestaly. Dále shrnout informace týkající se zvláštností metodiky vyšetřování a prevence trestného činu loupež získané z vlastní zkušenosti a dostupné literatury. Výzkum bude proveden vyhodnocením a analýzou spisových a statistických materiálů.

Násilí patří k biologické vybavenosti lidského tvora, které je dané jeho tisíciletým vývojem a patří do přirozeného repertoáru chování. V psychologickém ohledu představuje velmi složitou problematiku, zahrnující širokou škálu rozmanitých jevů. Již středověk se násilím a zločinností vysloveně hemžil. Každý člověk je vrozeně agresivní, protože se jedná o určitý druh obrany. Pokud je agresivita udržována v určité míře, umožňuje nám například asertivní chování, prosadit se, nebát se dotáhnout věci do konce i přes odpor druhých.

Loupežné přepadení patří mezi nejtýpčtější kriminální útoky hrozící v místech, kde se manipuluje s hotovými penězi. Tento druh ohrožení je z hlediska závažnosti následků obtížně srovnatelný s jinými majetkovými riziky, protože zahrnuje prvek násilí, resp. pohrůžku bezprostředního násilí vůči zaměstnancům peněžních ústavů nebo i dalším osobám. Použití násilí jako způsob získávání cizího majetku nepochybně provází lidské společnosti od samotných počátků jeho historie. Ať již byly projevy tohoto jevu v jednotlivých etapách vývoje společnosti jakékoliv, jeho podstata zůstává dodnes nezměněna - člověk, jedinec či v různé míře organizovaná skupina užívá násilí vůči jinému člověku či lidem, aby si přivlastnili věc, která jim nepatří.

Loupež znamená násilný zásah do svobody člověka spojený s úmyslem zmocnit se cizí věci. Takové jednání bylo vždy posuzováno jako jednání protiprávní, naplňující znaky trestného činu s vysokými tresty odnětí svobody. Objektem loupeže již v historicky dávne

době byla a je jeho osobní svoboda a majetek. Fyzické násilí muselo směřovat proti osobě k překonání jejího odporu.

Z povahy loupeže je zřejmé, že jejími hlavními aktéry jsou lidé, na jedné straně pachatelé do určité míry s promyšleným záměrem, a na straně druhé jejich oběti - více či méně připravené, ale také mnohdy si riziko vůbec neuvědomující, jimž hrozí nebezpečí fyzické a psychické újmy. Potenciální obětí může být kdokoliv z nás, ať již jako soukromá osoba, či organizace. Zkušenosti ukazují, že tomuto riziku lze čelit pouze komplexním systémem vzájemně sladěných opatření, při jejichž aplikaci musí být využívána řada oborů.

2. Teoretická část

2.1 Trestný čin

Co je trestným činem je uvedeno v § 3 trestního zákona č. 140/1961 Sb. ve znění pozdějších předpisů, kde se uvádí:

- 1) Trestným činem je pro společnost nebezpečný čin, jehož znaky jsou uvedeny v tomto zákoně.
- 2) Čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu.
- 3) K trestnosti činu je třeba úmyslného zavinění, nestanoví-li tento zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti.
- 4) Stupeň nebezpečnosti činu pro společnost je určován zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou.¹

Má-li být čin trestný, musí být společenská nebezpečnost vyšší než nepatrná. Stupeň společenské nebezpečnosti činu pro společnost je určován zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen. Podle našeho platného trestního práva lze k trestní

---

¹ Jelínek, J. *Trestní zákon a trestní řád*. 1993. s. 82

odpovědnosti povolát pouze osobu fyzickou, tedy člověka. Naše trestní právo nezná trestní odpovědnost právnických osob jako společností, spolků, družstev apod.

České trestní právo je založeno na tzv. formálně materiálním pojetí trestného činu. Aby šlo o trestné jednání, musí být splněny dva předpoklady, kdy oba znaky musí být dány současně, chybí-li kterýkoli z nich, nemůže se jednat o trestný čin. Jedná se o:

- jednání musí nést znaky uvedené v trestním zákoně, tzn. znaky formální, které stanoví, co je trestným činem. Znaky trestného činu jsou pak vyjádřeny ve znění skutkové podstaty zvláštní části trestního zákona, kde jsou popsány způsob jednání pachatele a následek trestného činu, další okolnosti, jako je místo, čas, pohnutka a další okolnosti se nazývají fakultativní znaky skutkové podstaty.
- jednání musí mít vyšší než nepatrný stupeň nebezpečnosti pro společnost, tedy musí mít znak materiální, jednání které nese znaky trestného činu, avšak společnost neohrozilo, není trestným činem.

2.2 Loupež

Loupež je považována za jeden ze společensky nejzávažnějších trestných činů, při kterém je užito násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci, přičemž hodnota této věci není podstatná. Síla respektive násilí se v právu chápe jinak než v běžném životě. Loupež představuje nejen útok na cizí majetek, ale i na tělesnou integritu oběti.

Loupež je uvedena v osmé hlavě trestního zákona č. 140/1961 a patří mezi trestné činy proti svobodě a lidské důstojnosti, neboť značná nebezpečnost loupeže spočívá především v zásahu do osobní svobody. Vymezení tohoto trestného činu je uvedeno v § 234 trestního zákona č. 140/1961 Sb., kde se uvádí:

- 1) Kdo proti jinému užije násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci, bude potrestán odnětím svobody na dvě léta až deset let.

- 2) Odnětím svobody na pět až dvanáct let bude pachatel potrestán,
  - a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 jako člen organizované skupiny, nebo
  - b) způsobí-li takovým činem těžkou újmu na zdraví nebo značnou škodu.
- 3) Odnětím svobody na deset až patnáct let bude pachatel potrestán, způsobí-li činem uvedeným v odstavci 1 škodu velkého rozsahu nebo smrt.²

Jak bylo výše uvedeno trestný čin loupeže patří do trestných činů proti svobodě a lidské důstojnosti. Tato hlava se vnitřně člení na oddíl trestných činů proti svobodě a oddíl trestných činů proti důstojnosti člověka. Obě skupiny těchto trestných činů mají řadu společných rysů a oba chráněné objekty, svoboda a lidská důstojnost, představují důležité zájmy osobnosti, vzájemně se doplňují, podmiňují a představují společenský základ pro realizaci každého lidského jedince. Užívané termíny zde mají pro všechny uvedené trestné činy stejný obsah.

Skutková podstata trestného činu loupeže předpokládá násilí nebo pohrůzku násilí v jakékoli intenzitě způsobilé ovlivnit vůli poškozeného. Proto ani výjimečně malá intenzita násilí nebo pohrůzky bezprostředního násilí užitých pachatelem v úmyslu zmocnit se cizí věci není důvodem pro posouzení jeho jednání jako trestného činu krádeže. Jestliže pachatel trestného činu loupeže použije násilí nebo pohrůzky bezprostředního násilí menší intenzity, pak tato skutečnost pouze snižuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost.

Násilím ve smyslu se rozumí především použití fyzické síly k překonání nebo zamezení kladeného nebo očekávaného odporu. Přitom není nezbytnou podmínkou, aby poškozený skutečně kladl odpor, např. když si je vědom fyzické převahy útočníka a z obavy před dalším násilím odpor raději vůbec neprojevuje a plně se podrobuje vůli pachatele. Také pokud pachatel již násilí užije a pak dobrovolně upustí od svého záměru, aby se cizí věci zmocnil nezanikne trestnost a skutek byl v tomto případě dokonán.

Podstatným znakem loupeže je tedy násilí, anebo hrozba bezprostředního násilí, které lze charakterizovat jako společensky nebezpečné působení na člověka, s cílem způsobit mu

---

² Jelínek, J. *Trestní zákon a trestní řád*. 1993. s. 215

fyzické utrpení, resp. újmu. K působení fyzické újmy může pachatel použít různých forem. Může to být využití fyzické převahy anebo síly, tak i použití zbraně, ale též i předmětů zbraně nahrazujících. V neposlední řadě za násilí lze považovat i lest, tedy určitou skrytou formu násilí, kterou oběť nemusí bezprostředně vnímat.

Samotné násilí nebo pohrůžka bezprostředního násilí musí být v bezprostřední časové návaznosti s jednáním a úmyslem zmocnit se cizí věci. Pokud by bylo násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí užito s úmyslem přinutit poškozeného k vydání věci někdy v budoucnu, nejde o naplnění skutkové podstaty trestného činu loupeže, ale jedná se o trestný čin vydírání podle § 235 tr. zákona. Pokud se pachatel bezprostředně po zmocnění majetku pokusí uchovat věc násilím nebo pohrůžkou bezprostředního násilím, nejde o loupež, ale o trestný čin krádež podle § 247/1c tr. zákona.³

Zmocněním věci se rozumí, že si pachatel sjedná možnost volně s věcí nakládat s vyloučením toho, kdo ji měl dosud ve své moci, kdy se nemusí jednat o vlastníka. Nerozhoduje přitom, zda pachatel si chtěl věc přivlastnit pouze po přechodnou dobu ji užívat nebo ji chtěl odevzdat jiné osobě nebo ji chtěl zničit.

2.3 Charakteristika loupeže

Násilí je použití fyzické síly k překonání kladeného nebo předpokládaného odporu, které může směřovat vůči osobě nebo věci. Násilí proti osobě spočívá v přímém útoku proti tělu poškozeného a nemusí být vždy spojeno s ublížením na zdraví. Násilí proti věci je spojeno s ničivým jednáním. Pohrůžkou bezprostředního násilí je pohrůžka takovým násilím, které má být okamžitě realizováno a pachatel hrozí, že v případě odporu toto násilí okamžitě zrealizuje, a tím zbavuje poškozeného možnosti svobodného rozhodování a nutí ho podrobit se hrozbě a útoku.

Pohrůžka násilí nebo jiné těžké újmy je širším pojmem. Pohrůžka násilím může být namířena jak proti poškozenému, tak třetím osobám, které ani nemusí být incidentu

---

³ Novotný, F. *Trestní právo hmotné*. 2004. s. 143

přítomny. Pohrůžka jiné těžké újmy může směřovat proti nejrozličnějším hodnotám, jako je místo v zaměstnání, čest a dobrá pověst, rodinný a společenský život atd. Podle Listiny základních práv a svobod jsou tato lidská práva nedotknutelná a mohou být omezena pouze zákonem.

I jen výrok peníze nebo život či obdobný výrok pronesený v úmyslu získat cizí věc je dokonáním trestným činem loupeže, stejně tak např. časté přetahování se o kabelku oběti je dokonanou loupeží. Objektem loupeže je tedy jednak osobní svoboda ve smyslu svobodného rozhodování, jednak majetek. Objektivní stránka záleží v použití násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí. Tato činnost slouží pachateli k překonání odporu napadené osoby. Napadenou osobou může být sám vlastník nebo někdo jiný, kdo má věc ve své moci např. opravář, vedoucí prodejny nebo hlídač, posel či osoba, jež se jen náhodně postavila do cesty pachateli a bránila mu v uskutečnění záměru. Napadený tedy nemusí mít věc ve své moci ani nemusí mít k věci zvláštní vztah, např. povinnost ji chránit.

Objektem trestného činu loupeže je jednak osobní svoboda, jednak majetek, jehož se chce pachatel zmocnit. Jak jsem již uvedl, objektivní stránka záleží v použití násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí jako prostředku k překonání kladeného nebo očekávaného odporu napadené osoby. Pojem násilí sice není v trestním zákoně definován, při jeho výkladu je třeba vzít v úvahu souvislost, v níž je násilí použito. V tomto kontextu lze rozlišovat násilí ve formě absoluta, tj. násilí, které zcela vylučuje volní chování napadeného například po jeho svázání, a násilí ve formě násilí, které nemá za cíl zcela vyřadit vůli napadeného, ale působit na jeho psychiku s cílem přinutit jej, aby se podrobil nátlaku a ukončil svůj odpor například bitím doprovázeným určitými požadavky.

V obou případech je přitom pro násilí ve smyslu charakteristické použití fyzické síly k překonání nebo zamezení odporu, a to bez ohledu na to, zda už kladeného nebo jen očekávaného. Násilím proti jinému je zde především útok přímo proti tělu určité napadené osoby, i když nemá za následek újmu na jejím zdraví. Zpravidla přitom takový útok směřuje proti tomu, kdo má věc u sebe. Lze je však spáchat i na jiné osobě, například na někom blízkém bezprostřední oběti, na jejíž vůli je tak působeno ve snaze přimět ji k vydání požadované věci. Vyloučeno však není ani to, aby násilí působilo na věc, pokud je

prostředkem nátlaku na vůli bezprostřední oběti (poškozeného). Z uvedeného je zřejmé, že rozhodující není to, na koho nebo na co použitá fyzická síla přímo působí, ale že jí je použito jako prostředku nátlaku na vůli napadeného s cílem překonat nebo zamezit jím kladený nebo očekávaný odpor.

Věc, jež je předmětem útoku, je pro pachatele věcí cizí. Kdyby pachatel jinému násilím odňal věc, která mu patří (např. předtím ji napadenému svěřil), nejednalo by se o trestný čin loupež. U loupeže je násilí prostředkem, aby se pachatel zmocnil cizí věci; o loupež jde i tehdy, když se pachatel pokusil o krádež a k jejímu dokonání použil násilí. Zmocněním se rozumí, že si pachatel zjedná možnost volně s věcí nakládat s vyloučením toho, kdo ji měl dosud ve své moci. Přitom nerozhoduje, zda si pachatel chtěl věc přivlastnit nebo ji chtěl odevzdat jiné osobě anebo zda ji chtěl užívat přechodně či zničit. O zmocnění věci jde i tehdy, když ohrožovaná osoba sama věc pod tlakem pohrůžky vydá. Čin je dokonán užitím násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí; není třeba, aby se pachatel věci zmocnil.⁴

Po novelizaci trestního zákona z roku 1990 bylo v trestním zákoně ukotveno, že jako trestný loupež je považováno okrádání poškozených, kteří byli omámeni požitím uspávacího nebo jiného prostředku oslabující centrální nervovou soustavu a to zpravidla zamícháním do alkoholického nápoje.

V § 89 ods. 6 tr. zákona je přesně uvedeno, že trestný čin je spáchán násilím i tehdy, jeli spáchán na osobě, kterou pachatel uvedl do stavu bezbrannosti lstí. Tedy trestný čin je spáchán násilím i tehdy, je-li spáchán na osobě, kterou pachatel uvedl do stavu bezbrannosti lstí. Lstí je v tomto kontextu chápána jako vyvolání omylu u jiné osoby nebo využití omylu této osoby s úmyslem dosáhnout nějakého cíle (př. vlastní obohacení). Lstí musí být uváděna jiná osoba do stavu bezbrannosti. Bezbranností se rozumí stav silné opilosti, silného omámení narkotikem nebo jinou návykovou látkou apod., kdy osoba není v důsledku tohoto stavu schopna účinné obrany proti jednání pachatele.

---

⁴ Novotný, F. *Trestní právo hmotné*. 2004. s. 94

2.3.1 Nejčastější způsoby páchání loupeží

Každý trestný čin je realizován určitým jednáním. Zvláštnosti jednání, kterými se konkrétní skutek trestného činu nebo určitá skupina trestných činů odlišuje od jiných trestných činů, jsou podrobněji charakterizovány pojmem "způsob páchání trestného činu", nebo také tzv. *modem operandi*. Způsob páchání trestného činu je definován jako specifikovaný systém operacionálních elementů trestné činnosti a činnosti s ní úzce spjaté. Způsoby páchání loupeží lze klasifikovat podle různých hledisek. Za základní kritérium klasifikace loupeží lze považovat intenzitu agrese a charakter napadeného objektu. Dalším kritériem klasifikace může být např. existence předchozího kontaktu pachatel-oběť.

Podle intenzity agrese lze vymezit následující druhy loupeží:

- loupeže spáchané s použitím pohrůžky bezprostředního násilí (např. namířením zbraně na poškozeného)
- loupeže spáchané užitím přímého fyzického (brachiálního) násilí (fyzický útok na oběť a v okamžiku, kdy je oběť ve stavu znemožňujícím klást odpor, se pachatel zmocňuje předmětu svého zájmu)
- loupeže spáchané uvedením osob do stavu bezbrannosti lstí (omámením oběti omamnou látkou, nebo uspávacím prostředkem)

Pojem loupež bývá obvykle spojován s představou standardní scény typické zejména pro bankovní prostředí. Skutečné scénáře loupeží jsou však daleko pestřejší a zahrnují poměrně širokou škálu situací, taktiky a postupů pachatelů. Jejich průběh se *de facto* shoduje pouze v tom, že jednání útočníků vykazuje obecné znaky objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu loupeže, tj. jistou formu násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí s cílem zmocnit se cizí věci.

Způsob naplnění těchto znaků je vždy individuální a přestože můžeme postupy pachatelů zobecnit a zařadit do několika typů podle použité taktiky, v detailech je každá loupež jako událost vždy jedinečná. Platí to i v případech páchání této trestné činnosti v sériích stejnou skupinou pachatelů, i když zde se vyskytuje nápadně více shodných prvků a

to v popisu pachatelů, jejich chování, v taktice postupu na místě, napadání stavebně technicky obdobně řešených a dislokovaných pracovišť atd.

Z analýzy případů loupeží vyplývá, že postupy pachatelů a jejich vybavení zpravidla odpovídají konkrétním podmínkám vybraného místa. Nejvíce se ve způsobu provedení loupeže projevuje stavební dispozice, členění vnitřních i vnějších prostor, jejich zabezpečení viditelnými prvky a provedení interiéru. Zvoleným postupem se pachatelé snaží překonat, eliminovat nebo obejít viditelné překážky a bezpečnostní opatření technického i organizačního charakteru. Ve způsobu provedení můžeme nalézt řadu dílčích komponentů, které jej charakterizují:

- výchozí situace - okamžik zahájení útoku
- forma vynucení spolupráce a použité prostředky
- způsob dosažení cíle
- opatření před útekem
- doba trvání

2.3.2 Příčiny nápadu loupežných přepadení

Mezi nejčastější příčiny loupežných přepadení patří velká anonymita pachatelů tohoto druhu trestné činnosti, relativně jednoduchá trestná činnost, pachatelům stačí pouze odvaha a hrubá síla, velice často zdůrazněná pohrůzkou zbraní. Pachatelé loupeží prakticky nepřekonávají žádné překážky (uzamčené dveře, zajištěné trezory apod.) a nesetkávají se ve většině případů s žádným odporem. Motivací loupežných přepadení je získat lup, tj. nezákonně se obohatit na úkor druhých. Pohnutkou pachatelů bývá zpravidla:

- nedostatek peněz, zadluženost, nezaměstnanost
- přesvědčení, že své problémy mohou řešit jen nezákonným způsobem
- ostatní motivační aspekty považují pachatele za druhořadé

Patří sem také nedostatek pracovních příležitostí jak pro občany ČR, tak zejména pro cizince, kteří přijíždějí za prací, když práci neseženou, páchají trestnou činnost.⁵

2.3.3 Osobnostní rysy pachatelů

Pojem pachatele trestného činu přesahuje svým obsahem z hlediska trestního práva rámec skutkové podstaty trestného činu. Četné osobnostní, sociální a jiné trestněprávně relevantní charakteristiky pachatele však bezprostředně nesouvisejí s naplněním skutkové podstaty trestného činu. Slovo „kdo“ na počátku skutkových podstat trestných činů znamená dle platného trestního práva každá fyzická osoba, která dovršila patnáctý rok věku a v době spáchání činu byla příčetná. Tím jsou vymezeny obecné znaky pachatele trestného činu jakožto znaky subjektu každé skutkové podstaty trestného činu.

Pachatelé loupeží jsou převážně mladší muži. Jen výjimečně se této trestné činnosti dopouštějí i ženy. Tato tendence souvisí s mužským pohlavním hormonem testosteronem. Muži, kteří mají hodně vysokou hladinu tohoto hormonu, bývají nápadně konfliktní reagují agresivně i bez předchozí provokace. Poslední dobou se setkáváme s pachateli, kteří k dosažení cíle stupňují agresivní chování. Pachatelé se liší v závislosti na povaze a temperamentu jak způsobem provedení činu, tak motivací, ale v poslední době také agresivitou svého jednání.

Současný stav je takový, že s klesajícím věkem pachatelů vzrůstá agresivita a brutalita jejich chování. Jedná se o reakci, jež řeší problém útokem na překážku, případně na cíl. Pohotovost k násilnému chování, resp. odstranění zábran posiluje také užívání psychotropních látek, např. alkoholu nebo některých nealkoholových drog. Zpravidla se jedná o důsledek omezení schopnosti kontroly vlastního jednání a snížení citlivosti k utrpení oběti.

Pokud je násilný protiprávní čin spáchán mladistvým pachatelem (kdo v době spáchání dovršil patnáctý rok a nepřekročil osmnáctý rok věku) bývá velmi často doprovázen

---

⁵ Musil, J. *Kriminalistika*. 1994. s. 219

vysokým stupněm brutality. Ve struktuře pachatelů je evidentní snižování věkové hranice a násilné jednání páchají i osoby mladší 15 let (dále již jen nezletilý).

Dalším charakteristickým znakem páchání násilného protiprávního činu provinění mládeží je skupinové páchání trestné činnosti. Každý jedinec je svázán s hodnotovým systémem skupiny (party), do které patří. Příslušností ke skupině, která ne vždy znamená riziko a může přinést i něco kladného, jedinec získává větší pocit moci a není nucen k individuální odpovědnosti. Pachatel podpořen ostatními členy party je agresivnější, než kdyby vystupoval samostatně. Mladý člověk hledá v partě seberealizaci, a často z obavy, aby v ní neztratil své postavení se dopustí činu, kterého by se sám zpravidla nedopustil a nezřídka je tento čin i v rozporu s charakterem jeho osobnosti. Členstvím v partě získává jedinec nejen sebevědomí, seberealizaci, ale i pocit síly a často jedná bez ohledu na následky. Pro brutalitu mládeže je dále typické, že těmito projevy je obvykle kompenzován nedostatek fyzické síly, zejména použitím různých zbraní. Trestná činnost mladistvých se vyskytuje především ve městech, kde s ohledem na velký počet obyvatel a tím i určitou míru anonymity jsou vhodnější podmínky pro páchání trestné činnosti.⁶

Agresivní chování pachatelů může být stimulováno pocity frustrace, jež mohou být spojeny se zvýšenou úzkostí a strachem. Agresivní chování je jednou z možných reakcí na neuspokojení různých potřeb. Tendence reagovat agresivně může růst v závislosti na intenzitě nebo délce trvání zátěžové situace na aktuálním stavu jedince. Agrese může být v některých případech typickým a obvyklým způsobem reagování, které příliš nezávisí na aktuálně působících podnětech. Pachatelé loupeží užívají agresivní jednání obvykle jako prostředek, který slouží ke snadnějšímu či rychlejšímu uspokojení osobně významných potřeb. Agrese jako prostředek k dosažení cíle je závislá na okolnostech a na situaci.

Velkou částí pachatelů loupeží jsou příležitostní pachatelé nebo amatéři, kteří by měli být zpravidla bez větších šancí, protože provádějí loupeže bez přípravy, jsou většinou extrémně nervózní, zanechávají dostatek stop a někdy upouštějí od dokonání činu sami od sebe a lze je snadněji dopadnout. Jedním z typických projevů nízké profesionality pachatelů

---

⁶ Sochůrek, J. *Vybrané kapitoly ze sociální patologie I. díl*. 2001. s. 46

je nezvládnutí nepředvídaných okolností v průběhu útoku. Pravděpodobně k tomu přispívá i vnitřní očekávání pachatelů, kteří kalkulují se vstřícnou reakcí obětí, zejména zaměstnanců peněžních institucí, jako se standardním způsobem řešení těchto situací, uloženým interními pokyny.

Stále častěji se však vyskytují profesionální pachatelé, kteří pracují plánovitě, rozdělují si úkoly, relativně dobře znají svá rizika, nevylučují zcela možnost náhody či překvapení. Pro rozhodnutí pachatele spáchat loupež jsou rozhodující faktory očekávaná kořist a reálné možnosti spáchání loupeže. Jednotný obraz pachatelů loupežných přepadení neexistuje. Mezi nejnebezpečnější pachatele loupežných přepadení patří organizovaní pachatelé, kteří pracují vysoce profesionálně. Přepadení prováděna organizovanou skupinou jsou velmi rychlá, energická a v případě potřeby velmi brutální, kdy dochází i k použití zbraní.

Organizovanou skupinou se rozumí sdružení přinejmenším tří osob, v němž je provedena dělba úkolů mezi jednotlivé členy sdružení a jehož činnost se v důsledku toho vyznačuje plánovitostí a koordinovaností, což zvyšuje pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu a tím i nebezpečnost pro společnost. Páchání trestné činnosti organizovanou skupinou je nejvyšším a nejnebezpečnějším typem skupinové trestné činnosti.

Chování pachatelů trestných činů bývá typické bezohledností, asertivností až agresivitou při prosazování vlastních cílů. Často jim chybí schopnost sebeovládání, mají sklon reagovat impulzivně. Nemají zábrany, a pokud by nějaké pociťovali, mají tendence je odblokovat, např. použitím alkoholu, jímž zahánějí případné obavy z následků plánovaného činu. Důsledkem tohoto přístupu je zvýšená pravděpodobnost opakování trestné činnosti.

2.3.4 Oběti loupeží

Trestný čin, který má za následek poškození oběti (každý, komu bylo trestným činem ublíženo), je specifickým, extrémním typem sociální interakce s výrazně komplementárním postavením pachatele a oběti. Oběťmi loupeží jsou jak muži tak ženy, jejichž počet jako obětí se v posledních letech zvyšuje. Ženy jsou více ohroženy než muži např. proto, že bývají

fyzicky slabší. Další rizikovou skupinou jsou děti a staří lidé, kteří se také častěji stávají obětí násilí, protože bývají důvěřivější, fyzicky slabí a mají celkově omezenou možnost obrany. Potencionální oběť svými projevy signalizuje strach, slabost, zranitelnost a neschopnost obrany.

Oběti se podílejí svým jednáním jak na způsobu spáchání a úspěšnosti loupeží, tak na tvorbě stop a jiných důkazů. Každé loupežné přepadení znamená pro oběť extrémně psychickou zátěž, doprovázenou silnými emocemi, stresem a strachem. To platí i u těch přepadených, kteří prodělají speciální výcvik k překonávání těchto stresových situací, zejména u pracovníků peněžních ústavů.

Loupežná přepadení trvají zpravidla krátkou dobu, řádově několik minut. V průběhu loupežného přepadení pachatel křičí a dává pokyny, jak se má oběť chovat a co od ní chce. Celou situaci mnohdy pachatel umocňuje pohrůžku zbraní. Pro přepadeného to ať tak, či onak znamená jednat tak, aby v první řadě nevyprovokoval pachatele ke splnění výhrůžky, tj. k použití násilí. Chování přepadených v situaci loupežného přepadení je vždy individuální, a tedy mnohdy i velmi různorodé. Ojediněle se v průběhu loupeží vyskytuje reakce, které lze pokládat za vyloženě nebezpečné. Jde zejména o snahu o aktivní fyzickou obranu nebo o takové mezní situace, kdy oběť nečekaně zaútočí způsobem bezprostředně ohrožující samotného pachatele. V takových případech může dojít k těžším následkům na zdraví nebo i životě.

V důsledku traumatického zážitku se mění emoční prožívání oběti, převažují negativní, tíživé pocity, člověk se může stát precitlivějším a vztahovačným. Prožitky spojené se zátěžovou událostí se mohou později vracet ve formě flešbeků, mohou mít charakter vtíravých vzpomínek. U oběti mohou vzniknout poruchy koncentrace pozornosti a potíže v oblasti paměti. Tento člověk se často nedokáže odpoutat od svého problému a traumatická zkušenost se stává ústředním tématem. Pod vlivem traumatického zážitku se mění vztah ke světu i sobě samému. Často dochází k narušení pocitu základní důvěry a jistoty přijatelné bezpečnosti světa, důvěry ve spravedlnost. Nedůvěra v ostatní lidi může být posílena

zkušeností s projevy jejich lhostejnosti, kdy oběti v její situaci nepomohli, přestože byli nablízku a mohli něco udělat.

Zážitek je pro oběti loupežných přepadení vždycky významnou zátěží ohrožující psychické zdraví jedince, někdy to může být již fakt, že se člověk stal svědkem násilného činu. Každá oběť násilí, ať už byly okolnosti trestného činu jakékoliv, potřebuje radu i pomoc. První pomocí oběti je krizová intervence, důležitá je rovněž následná psychoterapeutická péče, někdy je potřebná i pomoc právní.

2.4 Ohledání místa činu

Ohledáním místa činu se zjišťuje a dokumentuje celková situace na místě činu, přítomnost nebo nepřítomnost předmětů, stop, jejich vlastnosti, vzájemný vztah k objasňované trestní věci. Stav zjištěný na ohledávaném místě činu se dokumentuje tak, aby byly trvale zachyceny procesně a kriminalisticky významné souvislosti, které lze následně využít v dalších fázích šetření včetně pátrání. Policista, který se na místo činu dostaví první, zajistí provedení prvotních a neodkladných úkonů. Mezi prvotní a neodkladné úkony patří zejména překažení probíhajícího trestného činu a zajištění osoby přistižené při páchání trestného činu, dále poskytnutí první pomoci zraněným včetně zajištění lékařského ošetření, provedení jiných úkonů k zabránění dalších škodlivých následků, bezprostřední pronásledování pachatele s cílem zadržet osobu podezřelou, samozřejmě zajištění totožnosti svědků, účastníků a zajištění místa činu před vstupem dalších osob.⁷

Pořadí uvedených úkonů se řídí okolnostmi objasňované trestní věci a situací na místě činu. Přednost mají úkony, které zabrání škodlivějšímu následku. Největší prioritu má ochrana života a zdraví. Při provádění prvotních úkonů na místě činu je třeba dbát na to, aby předměty a stopy byly co nejméně narušeny vzhledem k pozdějšímu ohledání a všechna narušení byla zaznamenána z důvodu rozlišení předmětů a stop, které s objasňovanou trestní věcí nesouvisí.

---

⁷ Musil, J. *Kriminalistika*. 1994. s. 85

Přestože se u některých loupeží nepředpokládá masivní vznik stop na místě činu (např. pohrůžka bezprostředního násilí), je třeba vždy neodkladně na místo činu vyjet a místo činu ohledat. Policisté nemohou věnovat pozornost jen zjevnému místu činu, nýbrž musí usuzovat na průběh jednání pachatele, tedy co dělal před činem, při něm a po něm, a co lidé mohli pozorovat v širším okolí. Tyto poznatky slouží k vytyčování a prověřování kriminalistických verzí.

Je-li to možné, doporučuje se k ohledání přibrat poškozenou osobu nebo očitého svědka události. Tyto osoby doplňují na místě činu svou výpověď o různé detaily a mohou upozornit na důležité stopy.

2.4.1 Zvláštnosti ohledání místa činu

Při objasňování trestných činů proti svobodě a lidské důstojnosti se ohledá nejen místo spáchání, kde k objasňovanému trestnému činu došlo nebo mělo dojít, ale i místo, kde pachatel na oběť čekal nebo mohl čekat, případně se jinak na trestný čin připravoval, místo, kde odhodil či uschoval předměty, které k trestné činnosti použil nebo je trestnou činností získal. Ohledání je závislé na konkrétních okolnostech a způsobu spáchání trestného činu, prostředí a době, která uplynula od spáchání trestného činu do jeho zjištění nebo oznámení. Na místě činu se zajistí všechny předměty a stopy, které mohou mít vztah k totožnosti pachatele a jeho přítomnosti na místě činu, činnosti pachatele na místě činu, způsobu spáchání činu a chování poškozeného. Ohledání se zaměřuje i na zjištění předmětů, ze kterých je možno určit, zda nebyla loupež pouze předstírána.

2.4.2 Typické stopy

Při objasňování zločinu je mnohdy třeba jednoznačně určit, které osoby se například pohybovaly na místě činu nebo přišly do styku s nějakou věcí či jinou osobu. V závislosti na způsobu provedení loupežného přepadení vznikají na místě činu různé stopy. Typickými stopami loupeží jsou zejména stopy ve vědomí oběti nebo svědků (stopy paměťové). Tato skutečnost vyplývá z faktu, že ve většině případů loupežných přepadení oběť přišla nutně

s pachatelem do styku a měla možnost si zapamatovat jeho podobu (jistou výjimku tvoří přepadení ze zálohy).

Mimo zmiňovaných stop ve vědomí vznikají na místě loupeže i stopy v materiálním prostředí. Tyto se vyskytují zejména při použití brachiálního násilí pachatelem. Tyto stopy se nacházejí zejména:

- **na místě činu** (stopy krve, nedopalky, nábojnice, trasologické stopy, pachové stopy apod.)
- **na těle oběti a oděvu** (např. řezné, bodné, zhmožděné a střelné rány a jiná zranění, apod. Jeli poškozený zraněn, provádí prohlídku zraněného lékař.)
- **na těle pachatele a jeho oděvu** (stopy po obraně oběti, krevní stříkance, povýstřelové zplodiny apod.)
- **na předmětech použitých k loupeži** (na maskovacích kuklách, na noži krev oběti apod.)

Nejvíce stop se zpravidla vyskytuje při použití fyzického násilí. Uvedení do stavu bezbrannosti lstí a pohrůzkou bezprostředního násilí zanechávají pachatelé zpravidla stop méně. V současné době, kdy kriminalita stále narůstá, zanechávají pachatelé na místě trestných činů velmi málo stop. Existuje celá řada kriminalistických stop a metod, o nichž řada lidí ani neví.

2.4.3 Pachová identifikace

Mezi stopy, které se poslední dobou nejčastěji vyskytují na místě činu patří bezesporu stopy pachové. Pachatelé se sice často snaží zahlazovat pachové stopy pepřem, paprikou, spreji a dalšími matoucími látkami. Na pozdější práci psa to ovšem nemá valný vliv, spíš zvýrazňují stopu. Navíc pachateli se nikdy nepodaří celé místo činu zbavit všech pachových stop.

Každý člověk nezanechává pachové stopy pouze z nohou, ale z celého těla. Podstata této metody pachové (odorologické) identifikace se zakládá na identifikaci individuálního pachu člověka za pomoci speciálně vycvičeného služebního psa, který je jediný schopen jej

rozlišit. Z technického hlediska vše spočívá ve srovnání pachu otisku z pachové stopy, zajištěné na místě trestného činu s pachem ze srovnávací pachové konzervy podezřelé osoby.

Názory soudů na důkazní hodnotu odorologické expertízy se v celé republice liší. Osobně jsem přesvědčen, že ji nelze odvrhnout. Patří mezi důkazy, které ve svém souhrnu mohou usvědčit pachatele, který např. nechal stopu na místě loupeže. Je nutné uvést, že pachové stopy se konzervují, tak že v pochybnostech např. odvolacího soudu lze vyšetřovací úkon znovu opakovat. Soudce se tedy může přesvědčit, že se pes nemýlí, a že skutečně reaguje na pachovou stopu pachatele a k jiným stopám je netečný. Jedná se pouze o důkaz nepřímý, ale nedovedu si představit, jakými prostředky by mohla být tato expertíza ještě více zdokonalena tak, aby byla objektivnější.⁸

Trestněprávní aspekty metody pachové identifikace jako důkazního prostředku se člení na tři zákonitě navazující etapy, které společně tvoří komplex.

- **první etapou** je sejmutí otisku pachové stopy (v odborné literatuře je zavedena zkratka OPS) na místě vyšetřovaného trestného činu, případně na dalších místech s vyšetřovanou událostí souvisejících, především pokud došlo k následnému přemístění osob a věcí důležitých pro trestní řízení z tohoto místa.
- **druhou etapou** metody pachové identifikace je odběr pachové konzervy osobě, které má být dokázána přítomnost na určitém místě nebo kontakt s určitou věcí. Nemusí se jednat pouze o osobu, proti které je trestní řízení vedeno, ale také o svědka, svědka - poškozeného nebo potenciálního svědka, který svoji přítomnost zapírá.
- **třetí etapou** je provedení vlastní pachové identifikace na odborném kynologickém pracovišti Policie ČR. Zpravidla je porovnáván otisk pachové stopy sejmuté na místě činu s pachovou konzervou odebranou podezřelému nebo obviněnému. Při tomto je nutné dodržet zásady zaručující objektivitu metody založené především na dodržování konstantních podmínek úkonu, prvku náhodného pořadí identifikace a na motivaci psa vycvičeného tak, že jako úspěch chápe v nalezení i nenalezení pachové shody.

---

⁸ Musil, J. *Kriminalistika*. 1994. s. 69

2.4.4 Daktyloskopická identifikace

Daktyloskopie patří mezi nejstarší disciplíny kriminalistické techniky, které se zabývají identifikací osob. Identifikace osob pomocí daktyloskopie vychází z existence papilárních linií, které jsou vytvořeny na některých částech povrchu lidského těla. Jedná se o vnitřní stranu prstů rukou, dlaně rukou a prsty a chodidla nohou. Dojde-li při loupežném přepadení k přímému násilnému kontaktu pachatele s obětí, může při tomto kontaktu pachatel zanechat stopy papilárních linií na kůži napadené osoby. Možnost jejich zviditelnění z lidské pokožky je již dlouhá léta předmětem intenzivních výzkumů.

V literatuře je popsáno několik technik pro zajišťování latentních daktyloskopických stop a otisků na kůži živých osob. Kůže je povrch, kde se latentní daktyloskopické stopy zajišťují obtížně. Je to dáno zejména skutečností, že složení potní substance a latentní daktyloskopické stopy je velmi podobné. Experimenty v laboratorním prostředí potvrdily možnost zviditelnění latentní daktyloskopické stopy na kůži žijící osoby. Problematika vyhledávání, zviditelňování a zajišťování daktyloskopických stop ve skutečných případech je odlišná od pokusů v laboratorním prostředí. Pravděpodobnost zajištění latentní daktyloskopické stopy na lidském těle je nejvyšší, pokud se jedná o stopu čerstvou, tj. v řádu několika hodin, maximálně však jeden den.⁹

Daktyloskopické stopy se na místě loupežného přepadení téměř nevyskytují, neboť pachatelé buď mají na ruku rukavice, to v případech, kdy se jedná o plánované přepadení v peněžních ústavech, v prodejnách či bytech, nebo se na místě činu ničeho nedotýkají a to převážně při loupežích spáchaných venku.

2.4.5 Trasologická identifikace

V některých případech se na místě přepadení mohou vyskytnout stopy trasologické a to zejména stopy obuvi, stopy dopravního prostředku, kterým pachatelé z místa přepadení odjeli, stopy rukavic a otisků části lidských těl (uši, zuby, apod.).

---

⁹ Musil, J. *Kriminalistika*. 1994. s. 122

2.4.6 Operativní vyhodnocení stop

Operativní vyhodnocení stop je součástí práce na místě činu. Slouží k hodnocení výsledků nálezů na místě činu a k vysvětlení vzájemných vztahů mezi zajištěnými stopami, výpověďmi a jinými poznatky. Kriminalisté vyhodnotí získané poznatky o příčinách a podmínkách vzniku nalezených stop a projednají jejich význam pro jejich využitelnost v dalším objasňování a zjištění pravdy v dokazování. Často jsou již na místě činu zjištěny rozpory a vznikají první představy o tom, jak by mohly být vytýčeny verze. Z vyhodnocení stop mohou být například učiněny tyto závěry:

- lze pronásledovat pachatele loupeže, přehradit jeho cesty úniku, zadržet ho,
- může se jednat o fingované přepadení,
- které prostředky byly použity ke spáchání a k útěku z místa činu,
- jaké byly získány poznatky k okruhu podezřelých

Vyšetřování je v počáteční etapě zaměřeno na zadokumentování dosažitelných pramenů důkazů, získání informací o identifikačních znacích pachatelů, tipování možných pachatelů, prostředků použitých ke spáchání a pátrání po nich.

2.5 Analýza případu

Kriminalistická analýza případu a její specifické formy, např. operativní analýza případu a profilování pachatele. Po analýze prvních informací k činu a pachateli nastupuje fáze kriminalistického myšlení formou verzí, aby byl poznán skutkový stav případu, a to kde lze hledat pachatele, co je třeba dokazovat nebo vyvracet apod. Tvorba kriminalistických verzí je podstatná součást kriminalistiky, metodický postup k praktickému objasnění případu, která úzce souvisí s analýzou případu. Uvedené verze mají ve vyšetřování loupeží význam zejména proto, že vhodným operativně-pátracími opatřeními lze pachatele při těchto činnostech přistihnout, případně získat jiné významné informace.

2.5.1 Vytváření vyšetřovacích verzí

Cílem vytyčování verzí při objasňování případu je zjistit, které otevřené problémy existují v dokazování jednotlivého případu a jaké otázky mají být během vyšetřování ještě vysvětleny nebo vyřešeny a vypracovat návrhy k jejich řešení. Tyto fakty a otevřené problémy vyšetřování se zjišťují kriminalistickou analýzou případu, která je nezbytná v každém konkrétním případě. Metody vytyčování verzí se zaměřují především na to, aby byly přednostně zjištěny sporné, pochybné a nelogické skutkové stavy, nebo získány nezbytně potřebné, ale ještě chybějící poznatky ke zjištění pachatele a objasnění věci.

Vytyčování vyšetřovacích verzí, není samoúčelné. Verze jako odůvodněné domněnky nebo předpoklady, mají být v kritickém týmovém dialogu věcně odůvodněny. Reálně vytyčené verze jsou prověřovány vyšetřovacími úkony a zjišťuje se, zda jsou správné, či mylné.

Prověřením vytyčených verzí se podporuje a zvyšuje možnost poznání dosud neznámých průběhů události a získání stop, poznatků, dalších informací, jakož i nových výpovědí a i dalších důkazů. Tak jsou vyjasňovány dosud otevřené problémy případu a dospívá se k novému stupni poznání. Z toho vyplývá, že vytyčování a prověřování verzí jako kriminalistická metoda je tedy současně metodou kriminalistického procesu poznání při objasňování případu.

Mezi základní typické vyšetřovací verze u většiny loupežných přepadení patří:

- jde skutečně o loupežné přepadení
- jde o fingované loupežné přepadení

Průběh kriminalistického objasňování případu, založený na trestněprocesních základech probíhá opakujícím se metodickým postupem, který je závislý na dané výchozí situaci a specifickém druhu deliktu.

2.6 Kriminalistická charakteristika výslechu

Výslech jako kriminalisticko-taktická metoda je náročným tvůrčím procesem, jehož úkolem je získat v souladu s ustanoveními trestního řádu úplnou a pravdivou výpověď o vyšetřované události. Jeho průběh je určován aktivní činností vyslýchajícího. Je zaměřen k tomu, aby protokolováním výpovědi vyslýchaného byly získány věrohodné poznatky, právně relevantní informace o vyšetřované události. Tyto poznatky mohou být svým charakterem jednak soudními důkazy, jednak pramenem informací, které umožňují vyslýchajícímu zpřesnit další postup při vyšetřování. Slouží k upřesnění taktiky dalšího vedení výslechu, zpřesnění existujících vyšetřovacích verzí, vytyčení dalších verzí, úpravu plánu vyšetřování.¹⁰

Jedná se o kriminalistickou metodu, kdy se na základě zákona získávají formou výpovědi kriminalisticky a právně významné informace z paměťových stop obsažených ve vědomí vyslýchaných osob, a to za přísného dodržení zákonem daných práv a povinností vyslýchaného i vyslýchajícího. Cílem výslechu je získání úplné a věrohodné výpovědi v zájmu zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Pro taktiku vedení výslechu klasifikuje kriminalistika výslechy podle různých hledisek. Jedním z nejdůležitějších kritérií kategorizace výslechů pro určení taktiky je vztah vyslýchané osoby k vlastní výpovědi. Podle tohoto kritéria kriminalistika člení výslechy na výslech osob, které chtějí vypovídat pravdu a jejichž úmysl se kryje s nastalým následkem je výpověď relativně úplná;

- výslech osob, které chtějí vypovídat pravdu, avšak úmysl se z některých objektivních nebo subjektivních důvodů s nastalým následkem nekryje – jedná se o výslechovou situaci, kdy vyslýchaná osoba chce vypovídat pravdu, ale její výpověď je nepřesná neúplná a v některých epizodách je v rozporu s objektivně zjištěnými fakty;

---

¹⁰ Spurný, J. *Psychologie násilí*. 1996. s. 63

- výslech osob, které nechtějí vypovídat pravdivě – pro tento typ výslechové situace je příznačný soupeřivý až konfliktní průběh interakce v důsledku lživé výpovědi vyslýchaného.

Dalšími kritérii kriminalistické kategorizace výslechů jsou procesní postavení vyslýchané osoby, její psychický či fyzický stav, věk. Dělení výslechů na jednotlivé druhy není záležitostí pouze formální nebo teoretickou, neboť každý z druhů výslechu má své specifické zvláštnosti, na které je třeba brát zřetel při volbě taktiky výslechu.

Značnou pozornost je třeba věnovat výslechu dítěte, pokud se stalo obětí nebo bylo svědkem násilného trestného činu. Při tom je důležité brát zřetel na věk a zralost vyslýchaného dítěte. Při výslechu může snadněji dojít k chybám zejména špatnou formulací kladených otázek (je třeba hovořit jazykem, kterému dítě rozumí), kdy děti často odpovídají tak, jak předpokládají, že se od nich očekává. Výslech zpravidla provádí policista školený na výslechy dětí.

2.6.1 Výslech oznamovatele

Oznamovatel je osoba, která byla sama obětí trestného činu, která vnímala podezřelé okolnosti nebo byla o oznámení požádána jinou osobou. Podnětem k vyšetřování loupeží je zpravidla oznámení poškozeného. Výslech oznamovatele, zpravidla poškozeného bývá ve většině případu prvním zdrojem informací o loupeži. Při prováděném výslechu využijeme skutečnosti, že poškozený byl zpravidla v přímém kontaktu s pachatelem loupežného přepadení. Proto je třeba získat nejen odpovědi na základní kriminalistické otázky, ale získat přesnou a ucelenou výpověď o spáchaném trestném činu se zaměřit zejména na otázky:

- doba spáchání loupeže,
- popis pachatele (počet pachatelů), popis motorového vozidla použitého při loupeži, popř. sestavení portréту pachatele
- seznam věcí, kterých se pachatel zmocnili, popis a množství,
- co předcházelo loupeži,
- proč a za jakých okolností byl poškozený na místě činu,

- odkud a jak se na místě objevil pachatel, případně za jakých okolností s pachatelem navázal poškozený kontakt,
- způsob spáchání, zejména doslovný obsah výhrůžek, druh a intenzita použitého násilí, použité zbraně, dopravní prostředky atp.,
- zda byly na místě další osoby, jejich chování,
- chování poškozeného během činu, např. způsob obrany či odporu, volání o pomoc, zda mohl pachatele zranit, poškodit jeho oděv,
- jakým způsobem se pachatel vzdálil z místa loupeže, co poté dělal poškozený,
- kdo mohl vědět o tom, že poškozený bude v určitou dobu na místě činu a co má při sobě, zda poškozený má na někoho podezření.

Jeli oznámení podáváno krátce po činu, je třeba vést výslech velmi šetrně, protože oběť se může nacházet v těžkém psychickém nebo i fyzickém traumatu, kterým může být ovlivněna i hodnověrnost výpovědi. V těchto případech se doporučuje, pokud je to možné např. při získání dostatku informací k popisu pachatele a průběhu události od svědků, osobu v těžké depresi a psychickém stresu raději podrobně nevyslýchat a vyčkat pozdější doby. Vhodné je takový výslech provést za přítomnosti psychologa. V případě výslechu těžce zraněných osob nebo osob v podnapilém stavu je třeba získat pouze základní informace potřebné k pátrání po pachateli a podrobný výslech provést později. Jde li o výslech těžce zraněné oběti, kdy zranění je neslučitelné se životem, provádí se výslech okamžitě, i za cenu kusých informací. V praxi se provádí výslech osob, které poskytly oběti první pomoc, zda jim neoznámila některé údaje o události.

2.6.2 Výslech podezřelého

Výslech podezřelého patří mezi výslechy nejsložitější, neboť v mnohých případech závisí, zda bude čin objasněn nebo nikoliv. Na výslech podezřelého ze spáchání závažného trestného činu se musí policista dopředu připravit, zanalyzovat dosud zjištěné informace o případu a získat informace o osobnosti podezřelého. Doznání pachatele nezavazuje policisty povinnosti, aby všemi dostupnými prostředky prověřili informace, jež jim podezřelý sdělí a k získání dalších usvědčujících důkazů jako jsou odcizené věci, zbraně užívané při spáchání

trestného činu, popř. oděv, ve kterém pachatel trestný čin spáchal. Kriminalistika v souladu s požadavky trestního řádu rozlišuje následující fáze výslechu podezřelého a to fázi přípravnou, vlastní výslech a prověrku výpovědi.¹¹

- **Přípravná fáze** mnohdy patří mezi nejdůležitější. Důkladnost připravovaného stádia výslechu podezřelého je závislá na časových možnostech, které má policista před výslechem. Základní informace z policejních evidencí k osobě vyslýchaného si policista musí opatřit vždy. Informace z evidencí také později využije k navázání psychologického kontaktu s podezřelým a k základnímu poznání jeho osobnosti. Podle složitosti případu může být scénář výslechu buď vypracován pouze v základních bodech, nebo rozpracován až do podoby postupného kladení doplňujících otázek. Zvláště u závažnějších loupežných přepadení spáchaných v sérii nebo organizovanou skupinou je důležité vypracovat plán výslechu, aby při pozdějším vyhodnocení výpovědi nedošlo ke zjištění, že podezřelý neuvedl nějakou významnou okolnost a ze strany vyslýchajícího na ní nebyla položena doplňující otázka.
- **Při samotném výslechu** osoby podezřelé ze spáchání loupežného přepadení jde o získání co nejpodrobnějších informací k šetřenému skutku, po jejichž analýze si vyslýchající může udělat svůj názor, zda se mohl vyslýchaný činu dopustit. Většina pachatelů loupeží má již dopředu připravenou výpověď pro případ, že budou předvoláni k výslechu na policii. Při výslechu se snaží vystupovat sebevědomě a nedát najevo svoje emoce. Jakmile zjistí, že svojí vykonstruovanou výpověď neuspěli a vyslýchající jim předloží důkazy a fakta, že neuvedli pravdu, dochází u nich ke změně chování.

Výpověď se rozumí sdělení vyslýchané osoby učiněné v průběhu výslechu a zdokumentované podle příslušných právních předpisů. Proces formování výpovědi spočívá v získání, shromáždění a zpracování informace, v její fixaci, podržení a přepracování, následném vybavení, reprodukování a převzetí, přepracování a procesním podchycení informace vyslýchajícím. Samotný výslech je také možno rozdělit na tři stádia a to:

---

¹¹ Čírtková, L. *Forenzní psychologie*. 2004. s. 325

- stádium úvodní, které převážně slouží k provedení procesních formalit či náležitostí výsledku jako ověření totožnosti vyslýchané osoby, poučení o právech a povinnostech, doplnit informace o osobě a osobnosti vyslýchaného a jejích vztazích k dalším zainteresovaným osobám, formovat psychologický kontakt mezi ním a vyslýchaným,
- stádium souvislého líčení (monolog), která začíná okamžikem, kdy po poučení a seznámení s předmětem výsledku je vyslýchaný vyzván, aby uvedl, co je mu o předmětné věci známo, a vyslýchaný vypovídá. Smysl spočívá v tom, že vyslýchaná osoba má možnost volně vypovědět o tom, co sama považuje za důležité, co vnímala a co se případně dozvěděla od jiných osob. V této fázi výsledku se nedoporučuje vyslýchanou osobu zbytečně přerušovat, pokud zjevně neodbočuje od tématu
- stádiu, při kterém vyslýchaný pokládá doplňující otázky k doplnění a upřesnění předcházející části výpovědi

Prověrka výpovědi podezřelého je nutné provést po samotném výsledku osoby podezřelé z loupežného přepadení a to zejména u závažnějších případu. Výslech tedy může být považován za ukončený teprve po prověření uváděných informací.

2.6.3 Výslech obviněného

Za obviněného lze tedy považovat toho, kdo je podezřelý ze spáchání trestného činu, a použít proti němu prostředků daných trestním řádem ve znění pozdějších doplňků teprve tehdy, bylo-li mu sděleno obvinění. Podle zákona má obviněný má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, není však povinen vypovídat. Může uvádět okolnosti a důkazy sloužící k jeho obhajobě, činit návrhy a podávat žádost o opravné prostředky. Má právo zvolit si obhájce a s ním se radit i během úkonů prováděných orgánem činným v trestním řízení. S obhájcem se však v průběhu svého výsledku nemůže radit o tom, jak odpovídat na položené otázky. Může žádat, aby byl vyslýchán za účasti svého obhájce a aby se obhájce účastnil i jiných úkonů přípravného řízení.

Výsledky obviněných z trestného činu loupeže patří, vzhledem k osobnostním vlastnostem pachatelů, k velmi náročným procesním úkonům. Častěji než u jiných typů deliktů se setkáváme s tvrdošíjným zapíráním, promyšlenou a předem připravenou

obhajobou, falešnými alibi apod. Pachatelé loupeží doznávají trestnou činnost zpravidla pod tíhou přesvědčivých důkazů. Pachatelé obvykle znají metody a prostředky práce policie a dokáží klást účinný odpor procesu zjišťování skutkového stavu věci a využít všech slabin a chyb vyšetřování.¹²

2.7 Následné vyšetřovací úkony

Při vyšetřování jakékoliv trestné činnosti nestačí pouze samotné doznání pachatele, nebo vyhodnocení stop z místa činu. Mezi následné vyšetřovací úkony patří domovní prohlídky, analýza telefonních hovorů a vyšetřovací experiment (rekognice a rekonstrukce). Cílem je především prověřit pravdivost všech reálně možných vytyčených verzí a řádně objasnění vyšetřovaného trestného činu.

2.7.1 Domovní prohlídka

Domovní prohlídku lze vykonat jeli důvodné podezření, že v bytě nebo jiném prostoru sloužící k bydlení nebo prostorech k nim náležejících je věc nebo osoba důležitá pro trestní řízení. U loupeží jsou domovní prohlídky velmi častým důkazním prostředkem, který je významným zdrojem důkazů a informací. Při domovní prohlídce musí orgán vykonávající prohlídku umožnit osobě, u níž se provádí nebo některému dospělému členu její domácnosti, účast při prohlídce. Jde-li o prostory nesloužící k bydlení a o pozemky, které nejsou veřejně přístupné, lze vykonat prohlídku jiných prostor a pozemků, jeli důvodné podezření, že v těchto prostorech je věc nebo osoba důležitá pro trestní řízení.

Při domovních prohlídkách a prohlídkách jiných prostor nesloužících k bydlení a pozemků u pachatelů loupežných přepadení je možné nalézt prostředky k maskování, a oděvní svršky, zbraně užívané při přepadení, dále odcizené věci a další důkazy. Takovéto důkazy se nalézají především u pachatelů amatérů. U organizovaných pachatelů zpravidla žádné důkazy nenalézáme.

---

¹² Baratta, A. *Sociologie trestního práva*. 1995. s. 134

2.7.2 Analýza telefonních hovorů

Poslední dobou dochází k mnoha tzv. pouličním loupežím, kdy předmětem zájmů pachatelů jsou jednak peníze a v poslední době převážně mobilní telefony. Při páchání nezanechávají pachatelé na místě prakticky žádné stopy. K objasnění a zjištění pachatele slouží zejména vyhodnocení hovorové korespondence odcizených mobilních telefonů, kdy prvním cílem je zjištění uživatele odcizeného telefonu po loupežném přepadení a následného ustanovení pachatele.

Při vyšetřování sériových loupežných přepadení je nutné využít vyhodnocení záznamů hovorové korespondence telefonních přenašečů z okolí místa činu k ustanovení účastníků telekomunikačního provozu, kteří se v kritické době pohybovali v okolí místa loupežného přepadení. Cílem vyhodnocování takovýchto údajů z míst loupežných přepadení, které byly spáchány stejným způsobem, je ustanovení účastníků, kteří se pohybovali na místech loupežných přepadení.

2.7.3 Rekognice

Rekognice jako procesní úkon při vyšetřování loupeží přichází v úvahu velmi často. Rekognice se koná, je-li pro trestní řízení důležité, aby podezřelý, obviněný nebo svědek znovu poznal osobu nebo věc a určil tím jejich totožnost. Při loupežném přepadení dochází zpravidla ke kontaktu pachatele s poškozeným, mimo případy, kdy je pachatel maskován. Poznávající osoba (poškozený nebo svědek) poznává určitou osobu, kterou již dříve svými smysly vnímala. Poznávající osoba potvrdí nebo vyvrátí, zda poznávanou osobu již v minulosti viděla a doplní, za jakých časových a místních okolností se tak stalo. Objektem rekognice mohou být i věci odcizené při loupeži, dále nástroje, které pachatel použil při loupeži.

Rekognice je založena na znovuoobnovení a vyvolání relevantních informací uchovaných v paměťových stopách. Poznávající osoba pracuje s tím, jak poznávaná osoba vypadala, když ji naposledy vnímala. Pachatelé pokud provádějí přepadení nemaskováni, ihned po přepadení podstatně mění svůj vzhled. Jedná se zejména o délku a barvu vlasů a vousů.

Před rekognicí nesmí být poznávaná osoba ukázána poznávané osobě, jinak by byly její výsledky znehodnoceny. Jednalo by se o podstatnou vadu při provádění rekognice, která zbavuje její výsledky důkazní hodnoty a její objektivity. Proto je již při přípravě rekognice nutno zabránit tomu, aby se poznávající osoba nesetkala s poznávanou osobou.

Samotné rekognici může předcházet rekognice podle fotografií. Tato se provádí zejména tehdy, když nelze provést rekognici in natura, např. nebyla-li podezřelá osoba ještě zjištěna. Podle trestního zákona nesmí rekognice podle fotografií bezprostředně předcházet rekognici in natura.

V některých případech je znovupoznání jediným možným způsobem k usvědčení pachatele a to zejména při prostých pouličních loupežích, kdy nebyly zajištěny jiné stopy a důkazy. Proto je nutné již při prvotním výslechu poškozeného přesně zjistit, za jakých podmínek vnímal pachatele útoku (světlo, umělé osvětlení, noční doba), zda pachatele již v minulosti viděl (např. seděli spolu v restauraci, setkává ho někde na ulici nebo jej zná od vidění), po jakou dobu pachatele vnímal popř. ho mohl vidět pouze zezadu. Důležitou úlohu je také zvážit, jak dlouho uplynulo od spáchání loupeže do doby, kdy byla podezřelá osoba zjištěna.

2.7.4 Znalecké zkoumání

Protože u tohoto druhu trestných činů je typický vznik celé řady stop a věcných důkazů, přichází do úvahy použití řady expertíz. Typické jsou expertízy soudnělékařské, chemické a biologické, podle druhu loupeže a způsobu provedení nelze vyloučit ani expertízy trasologické, balistické apod.

Při zajištění stop krve vlasů, lidských výměšků apod. mající vztah k trestnému činu je v poslední době často využívána genetická expertíza – DNA.

2.8 Prevence loupežných přepadení

Na četnost výskytu loupeží lze vcelku příznivě působit různými preventivními a represivními aktivitami. Je tomu tak zejména proto, že rozhodnutí pachatele spáchat loupež

není zpravidla výsledkem krátkodobé afektivní reakce jako je tomu často např. u vražd, nýbrž delší racionální kalkulace, při níž pachatel zvažuje výhody a možná rizika. Jestliže se podaří postavit pachateli do cesty dostatek překážek a zábran, lze ho odradit od spáchání loupeže. Nelze ovšem vyloučit, že pachatel přesune svůj zájem na jiný, méně chráněný objekt.

Objektem prevence kriminality jsou kriminogenní faktory (sociální prostředí, příčiny a podmínky kriminality), potenciální či skuteční pachatelé trestné činnosti a potenciální či skutečné oběti trestných činů. Zkušenosti ukazují, že tomuto riziku lze čelit pouze komplexním systémem vzájemně sladěných a vyvážených opatření, při jejichž aplikaci musí být využívána řada oborů počínaje právem, psychologii až po technické obory a tato opatření mají výrazně interdisciplinární charakter.

3. PRAKTICKÁ ČÁST

3.1 Cíl praktické části

Cílem praktické části bakalářské práce je stručně nastínit problematiku loupežných přepadení, dále zjistit podíl trestných činů loupež na celkovém nápadu násilné trestné činnosti na okrese Česká Lípa za období od roku 2001 do roku 2005, jak se tento trestný čin daří orgánům činným v trestním řízení objasňovat, zda roste počet těchto trestných činů spáchaných mládeží, zda roste počet loupežných přepadení spáchaných se zbraní a další skutečnosti důležité pro vyšetřování této závažné trestné činnosti s využitím dostupné literatury a s využitím vlastních zkušeností. Cíl praktické části bakalářské práce vychází z části teoretické a s touto koreluje.

Pro větší přehlednost jsou v práci zahrnuty další důležité skutečnosti a to loupeže peněžních ústavů, vymyšlené loupeže ze strany poškozených, v kolika případech je obětí loupeže žena nebo osoba mladší osmnácti let.

3.1.1 Stanovení předpokladů

➤ Předpoklad č. 1

Lze předpokládat, že trestný čin loupež tvoří více než 10 % z celkového nápadu násilné trestné činnosti (ověřeno pomocí studia statistických údajů).

➤ Předpoklad č. 2

Lze předpokládat, že roste počet pachatelů loupeží mladších osmnácti let (ověřeno pomocí studia dokumentace – vyšetřovací spisy).

➤ Předpoklad č. 3

Lze předpokládat, že více než 50 % loupeží je spácháno se zbraní (ověřeno pomocí studia dokumentace – vyšetřovací spisy).

3.1.2 Použité metody

Při průzkumu k potvrzení nebo vyvrácení předpokladů bylo použito metody empirického průzkumu, vyhodnocením a analýzou statistických a vyšetřovacích materiálů od roku 2001 do roku 2005.

3.2 Vyhodnocení předpokladu č.1

Předpoklad č. 1- Lze přepokládat, že trestný čin loupež tvoří více než 10 % z celkového nápadu násilné trestné činnosti.

Základní skutková podstata trestného činu loupeže, v sobě subsumuje dva objekty ochrany a to osobní svobodu, která je omezována násilím nebo pohrůzkou bezprostředního násilí, dále objektem ochrany je majetek, který chce pachatel získat. Trestný čin loupeže v podstatě tedy subsumuje několik trestných činů, zejména pak:

- krádež
- ublížení na zdraví
- násilí proti skupině obyvatel a jednotlivci
- vydírání
- omezování osobní svobody

Násilí je použití fyzické síly jako prostředku nátlaku na vůli poškozeného, i když nemá za následek újmu na zdraví. Ani výjimečně malá intenzita násilí nemůže být důvodem pro kvalifikaci činu jako trestného činu krádež, protože o takový trestný čin může jít jen v případě, že se pachatel zmocnil cizí věci bez použití násilí, resp. pohrůžky násilí. Samotná pohrůžka násilím, kterou pachatel projeví zpravidla hned v úvodu přepaden, může být dána napadenému najevo např. písemnou formou, nebo může být vyjádřena konkludentním jednáním pachatele, ze kterého je ovšem zjevné, co pachatel zamýšlí. V některých případech přerůstá pohrůžka bezprostředního násilí i bez závažnějších příčin v brachiální násilí. Útoky

na život a zdraví s cílem zmocnit se cizí věci nabývají často takové intenzity, že bývají příčinou smrti napadené osoby bez ohledu na výši škody.

Způsoby páchaní loupeží lze klasifikovat podle několika kritérií. Za základní kritéria lze považovat intenzitu agrese, charakter napadeného objektu a např. existence předchozího kontaktu mezi pachatelem a obětí.¹³

Podle charakteru napadeného objektu lze zařadit loupeže do několika skupin a to:

- loupežná přepadení peněžních ústavů (banky, kreditní ústavy, spořitelny, poštovní úřady aj.)
- loupežná přepadení přepravy peněz
- loupežná přepadení obchodů a provozoven (např. čerpací stanice, bary, herny, zlatnictví apod.)
- loupežná přepadení bytových prostor (např. násilné vniknutí do bytu a použitím dalšího násilí dochází k odcizení peněz a cenností)
- loupežná přepadení dopravních prostředků (např. přepadení řidičů kamionové dopravy, taxislužby, kdy předmětem zájmu jsou jednak dopravní prostředky a přepravované náklady)
- loupežná přepadení prostá, která obvykle nevyžadující zvláštní přípravu (pouliční loupeže v parcích, na ulicích)

Podle existence předchozího kontaktu lze loupeže rozdělit do následujících skupin:

- **loupež bez předchozího kontaktu** (napadení ze zálohy, kdy se pachatel k oběti přiblíží nejčastěji překvapivým způsobem, kdy oběť nemá zpravidla reálnou možnost se bránit a frontální napadení, kdy oběť má možnost útočníky vnímat a v případě důrazné obrany i možnost útok odvrátit)

---

¹³ Musil, J. *Kriminalistika*. 1994. s. 56

- **loupež po předchozím kontaktu** (jsou charakteristické tím, že oběť se před loupeží zdržovala dobrovolně ve společnosti pachatele, kdy v některých případech loupežný úmysl pachatel pojme až v průběhu kontaktu. Jedná se např. o společnou konzumaci alkoholu)

Dalšími kritérii, podle kterých lze klasifikovat loupežné přepadení je místo spáchání (veřejné prostranství, nebo v uzavřených objektech), podle připravenosti (připravované a náhodné) a podle počtu pachatelů (jednotlivcem, dvojicí pachatelů a skupinou pachatelů). Způsob páchaní trestného činu určitým jednáním označujeme jako modus operandi.

- **v roce 2001** došlo na okrese Česká Lípa celkem k 298 případům násilné trestné činnosti, z toho bylo 41 případů trestných činů loupež, což je 13,8 % z celkového nápadu násilné trestné činnosti
- **v roce 2002** došlo na okrese Česká Lípa celkem k 295 případům násilné trestné činnosti, z toho bylo 49 případů trestných činů loupež, což je 16,6 % z celkového nápadu násilné trestné činnosti
- **v roce 2003** došlo na okrese Česká Lípa celkem k 378 případům násilné trestné činnosti, z toho bylo 48 případů trestných činů loupež, což je 12,7 % z celkového nápadu násilné trestné činnosti
- **v roce 2004** došlo na okrese Česká Lípa celkem k 459 případům násilné trestné činnosti, z toho bylo 53 případů trestných činů loupež, což je 11,5 % z celkového nápadu násilné trestné činnosti
- **v roce 2005** došlo na okrese Česká Lípa celkem k 450 případům násilné trestné činnosti, z toho bylo 60 případů trestných činů loupež, což je 13,3 % z celkového nápadu násilné trestné činnosti

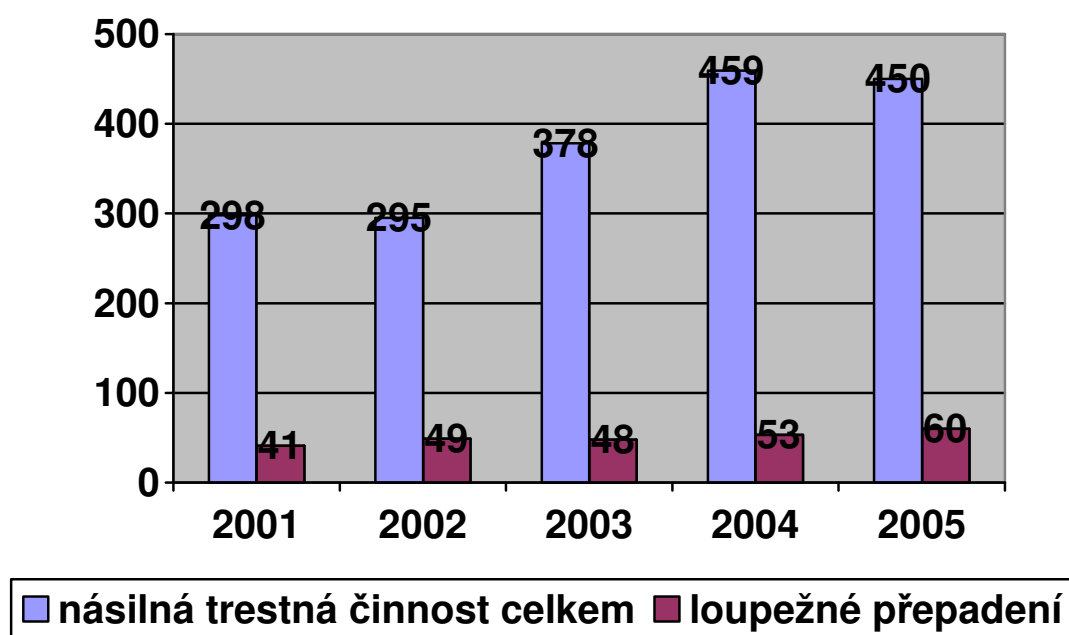
Do celkového počtu násilné trestné činnosti jsou zahrnuty trestné činy vraždy, loupeže, vydírání, mravnostní trestné činy, ublížení na zdraví a další násilné trestné činy.

Uvedené údaje jsou znázorněny v níže uvedené tabulce a grafu.

Tab. č. 1 – podíl trestného činu loupež na nápadu násilné trestné činnosti v okrese Česká Lípa

Rok	Celkový počet násilné trestné činnosti	Počet loupežných přepadení	Procenta
2001	298	41	13,8%
2002	295	49	16,6%
2003	378	48	12,7%
2004	459	53	11,5%
2005	450	60	13,3%

Graf č. 1 – podíl trestného činu loupež na nápadu násilné trestné činnosti v okrese Česká Lípa

Z provedeného vyhodnocení celkového nápadu násilné trestné činnosti bylo zjištěno, že trestný čin loupež v okrese Česká Lípa v letech 2001 až 2005 tvořil více jak 10 %

trestných činů. Za uvedenou dobu pěti let trestný čin loupež tvořil více než 11,5 % z celkového nápadu násilné trestné činnosti. **Předpoklad č. 1 se potvrdil.**

3.2.1 Objasněné loupeže

Trestný čin loupeže je jeden ze společensky nejzávažnějších trestných činů. Její rizika bezprostředně ohrožují životy a zdraví. Z těchto důvodů je vyšetřování a dokumentování věnována značná pozornost. Vliv na objasnění případu mají zejména tyto faktory:

- včasnost oznámení loupeže a informační určitost v oznámení
- reakce policejních orgánů na oznámení loupeže (pátrání po horké stopě a po odcizených věcech v místech legálního i nelegálního prodeje)
- kvalita a kvantita informací shromážděných k popisu pachatele a odcizeným věcem od oběti a svědků události
- stopy zajištěné na místě činu

Způsob páchání loupeže je specifikovaný systém operacionálních elementů trestné činnosti a činnosti s ní úzce spjaté. Jde o složitý jev, který obsahuje celou řadu komponentů. Jejich rozsah přesahuje trestněprávní chápání trestného činu, a proto je líže specifikován kriminalistikou. U loupežných přepadení jsou zpravidla identifikovatelné tři základní prvky způsobu páchání, za které můžeme považovat:¹⁴

- přípravu loupeže (zahrnuje řadu dílčích prvků jako stanovení způsobu provedení, opatření zbraně, maskování a dalších pomůcek, získávání spolupachatelů apod.)
- způsob provedení (jedná se o dynamickou složku, která vyvolává intenzivní následky a je jedním z nejvydatnějších pramenů informací)
- činnost po loupeži (zahrnuje postup po přepadení např. únik z místa, zbavení se zbraně, maskování, apod.)

---

¹⁴ Pješčák, J. *Kriminalistika*. 1986. s. 208

Objasňování loupeží bývá velmi náročné na plánování a vyšetřování, tj. na vytyčování verzí a zejména na jejich prověřování. Při pátrání po pachateli loupežného přepadení se využívá spolupráce s veřejností prostřednictvím sdělovacích prostředků. Jedná se zejména o pátrání podle:

- získaného laického popisu
- sestaveného portréту neznámého pachatele
- fotografií z kamerových systémů (peněžních ústavů, systémů Městských policí, apod.)

Veřejnost lze využít i při pátrání po vozidle, kterým pachatel odjel z místa činu, pokud je znám jeho popis, a po odcizených penězích, jsou-li známa čísla bankovek. V praxi je nutné zvážit, které informace je možné zveřejnit ve sdělovacích prostředcích ihned, a které z taktického hlediska nelze zveřejnit. Sdělovací prostředky často zveřejňují podrobné informace o průběhu loupeží, kdy toto se může obrátit proti budoucím obětem, protože takové informace slouží zejména budoucím pachatelům k poskytnutí návodu i poučení z chyb, jenž se pachatelé dopouštějí.

Při objasňování loupeží je nutné věnovat zvláštní pozornost pátrání po odcizených věcech. Pátrání a kontrola míst možného odbytu odcizených věcí nám může pomoci nejen k jejich vypátrání, ale i ke zjištění pachatele. Pokud jde o věci individuálně určitelné prostřednictvím výrobních čísel, identifikačními znaky apod., je potřebné prověřovat, zda se neobjeví v bazarech, na burzách a v místech volného prodeje. Pokud jde o odcizení větších hodnot ve věcech a penězích, lze předpokládat, že je pachatel může na určitou dobu uložit v úschovně v blízkosti místa činu, zejména pokud hrozí zadržení. Je nutné zaměřit pátrání i do těchto míst.

- **v roce 2001** došlo na okrese Česká Lípa k 41 loupežím, z toho bylo 26 případů objasněno, což je 63,4 %
- **v roce 2002** došlo na okrese Česká Lípa k 49 loupežím, z toho bylo 36 případů objasněno, což je 73,5 %

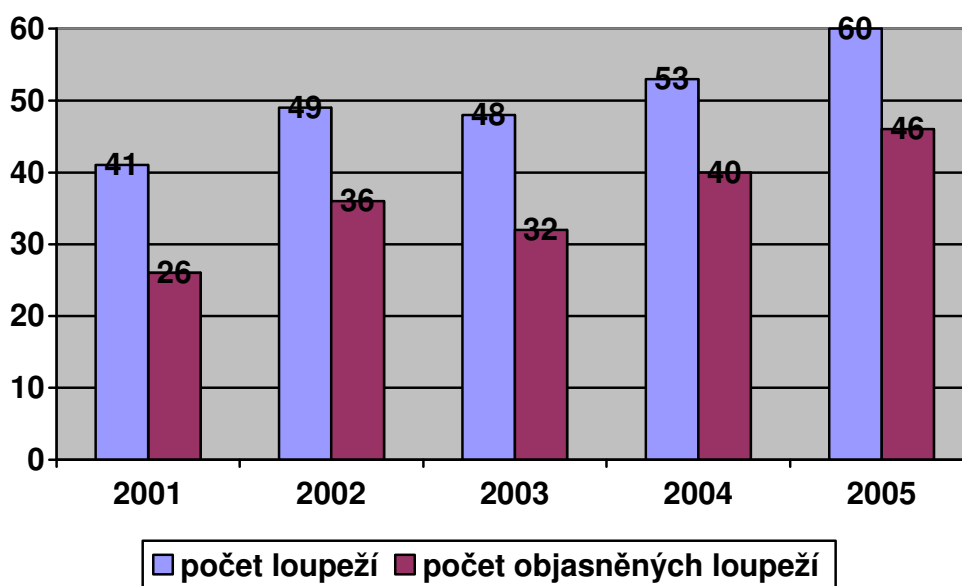
- **v roce 2003** došlo na okrese Česká Lípa k 48 loupežím, z toho bylo 32 případů objasněno, což je 66,7 %
- **v roce 2004** došlo na okrese Česká Lípa k 53 loupežím, z toho bylo 40 případů objasněno, což je 75,5 %
- **v roce 2005** došlo na okrese Česká Lípa k 60 loupežím, z toho bylo 46 případů objasněno, což je 76,7 %

Uvedené údaje jsou znázorněny v níže uvedené tabulce a grafu.

Tab. č. 2 – podíl objasněných loupeží na celkovém počtu loupeží v okrese Česká Lípa

Rok	Počet loupeží	Počet objasněných loupeží	Procenta
2001	41	26	63,4%
2002	49	36	73,5%
2003	48	32	66,7%
2004	53	40	75,7%
2005	60	46	76,7%

Graf č. 2 – podíl objasněných loupeží na celkovém počtu loupeží v okrese Česká Lípa

Provedeným vyhodnocením bylo zjištěno, že úspěšnost při objasňování trestných činů loupeže za uvedené období pěti let přesáhla hranici 63% .

3.2.2 Vymyšlené loupeže

Při prověřování oznámení o spáchaném loupežném přepadení je třeba prověřit zda se nejedná o fingované či inscenované přepadení. Předstírané loupeže nejsou běžným jevem, jsou spíše ojedinělé. K předstírání loupeže se uchylují osoby, které si přisvojily hodnoty, anebo je utratily, ztratily či zpronevěřily. Tímto způsobem se snaží vyhnout zodpovědnosti, uvádějíce, že se staly oběťmi loupeže neznámým pachatelem, kdy popis pachatele a průběh přepadení si poškozený vymyslí. V některých případech, aby oznamovatel svému tvrzení dodal věrohodnosti, vytváří umělé stopy. Jedná se zejména o poškození částí oděvu, popř. ušpinění oděvu, dále způsobení drobných zranění jako oděrek a škrábanců. Někdy se vedle samotné oběti loupeže při jejím předstírání stávají pomocníky i další osoby a to jako svědci, nebo spoluúčastníci zpronevěření hodnot.

O tom, že se jedná o fingované či inscenované oznámení zpravidla nasvědčují výsledky počátečních šetření. Takovými indikátory bývají např.:

- rozpory ve výpovědi poškozeného a svědků
- prokázaná podstatně menší intenzita násilí, než jakou poškozený popisoval
- zjištění zhoršení majetkových poměrů poškozeného před loupeží
- charakter osobního života poškozeného, popř. pochybný způsob života
- odcizené předměty či finanční prostředky byly poškozenému svěřeny do opatrování, či úschovy

Při prověřování oznámení loupežného přepadení je nutné konfrontovat údaje uvedené oznamovatelem nebo poškozeným s objektivními skutečnostmi, získanými počátečními a následnými vyšetřovacími úkony jako jsou výsledky svědků, ohledáním místa činu a dalšími úkony. Dalšími kroky při vyšetřování jsou zejména:

- prověření údajů, zda poškozený měl u sebe věci, které měly být předmětem loupeže
- prověření zranění, která poškozený označil jako zranění, jež mu měl způsobit pachatel
- prověřit chování a způsob života poškozeného do události a bezprostředně po ní

K vyvrácení lživých oznámení se používá zejména podrobná časová rekonstrukce pohybu oznamovatele v době údajné loupeže, dále prokazování tzv. negativních okolností, analýza rozporů ve výpovědi oznamovatele.

- **v roce 2001** došlo na okrese Česká Lípa k 41 loupežím, z toho 5 případů si poškozený vymyslel, což je 12,2 %
- **v roce 2002** došlo na okrese Česká Lípa k 49 loupežím, z toho 8 případů si poškozený vymyslel, což je 16,3 %
- **v roce 2003** došlo na okrese Česká Lípa k 48 loupežím, z toho 8 případů si poškozený vymyslel, což je 16,7 %
- **v roce 2004** došlo na okrese Česká Lípa k 53 loupežím, z toho 9 případů si poškozený vymyslel, což je 17,1 %
- **v roce 2005** došlo na okrese Česká Lípa k 60 loupežím, z toho 10 případů si poškozený vymyslel, což je 16,7 %

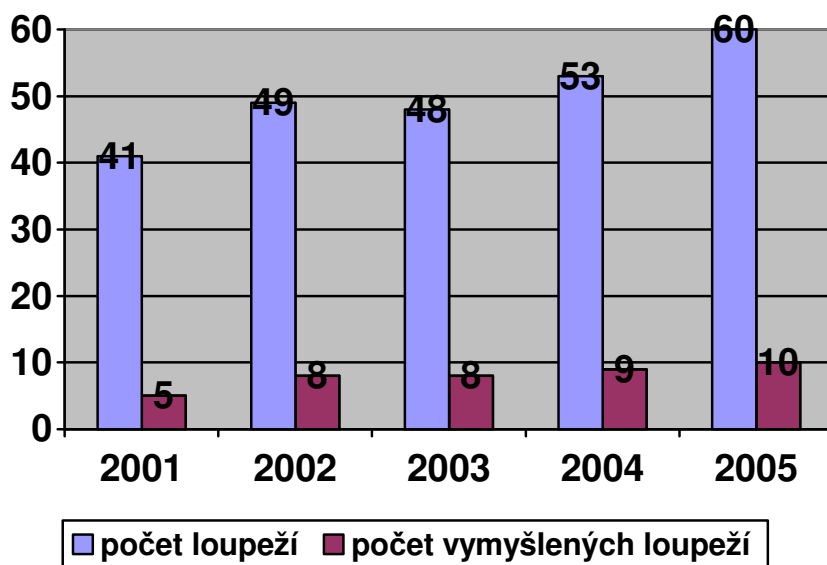
Uvedené údaje jsou znázorněny v níže uvedené tabulce a grafu.

Tab. č. 3 – podíl vymyšlených loupeží na celkovém počtu loupeží v okrese Česká Lípa

Rok	Počet loupeží	Počet vymyšlených loupeží	Procenta
2001	41	5	12,2%
2002	49	8	16,3%
2003	48	8	16,7%
2004	53	9	17,1%
2005	60	10	16,7%

Graf č. 3 – podíl vymyšlených loupeží na celkovém počtu loupeží v okrese Česká Lípa

Provedeným vyhodnocením bylo zjištěno, že počet vymyšlených loupežných přepadení nepřevyšoval za zkoumané období pěti let hranici 18%, kdy v celkovém počtu loupeží nejsou běžným jevem.

3.3 Vyhodnocení předpokladu č. 2

Předpoklad č. 2 - Lze předpokládat, že roste počet pachatelů loupeží mladších osmnácti let

Při své práci u Policie přicházím do styku i s vyšetřováním protiprávných činů provinění spáchaných nezletilými a mladistvými. Velmi závažných problémů v boji s trestnou činností je protiprávní činnost mládeže. Trestná činnost mládeže a mám na mysli trestnou činnost mladistvých a činy jinak trestné, spáchané nezletilými, je vážným společenským problémem a jejímu snížení a omezování by se proto měla v budoucnu věnovat mnohem větší pozornost než doposud. Pohnutky, motivy a příčiny, které vedou mládež k takovéto činnosti, protisociálnímu chování, jsou různorodé.

Trestná činnost mladistvých se vyskytuje stále častěji a spáchání protiprávního činu loupeže není výjimkou. Jde převážně o útoky mezi osobami stejného věku, proti dětem, ale i namířené vůči starším lidem. V případě spáchání loupeže proti dospělému, jde většinou o trestnou činnost skupiny pachatelů, nebo si pachatel vybere osobu, která svým chováním projevuje strach a neschopnost obrany např. po požití alkoholu. Při těchto případech není běžné použití zbraní, nebo jejich atrap, ale o pohrůžku nebo přímo násilné jednání. Charakteristickými znaky páchání protiprávní činnosti mládeže jsou anonymita party, skupinové páchání a v neposlední řadě užívání alkoholu nebo psychoaktivních látek. K páchání násilné protiprávní činnosti dochází zpravidla ve městech, kde je větší anonymita, na vesnici k tomuto dochází podstatně méně.¹⁵

Základem boje s protiprávní činností mládeže je výchova v rodině, která nejvýznamnějším zdrojem rané zkušenosti. Zejména zde se vytvářejí počátky poznání a chápání složitých vztahových otázek jak v samotné rodině, tak i ve společnosti. Odtud pramení a utvářejí se názory a morální kvality každého jedince. V prvním, velmi odpovědném období člověka přísluší rodině rozhodující role při výchově plně hodnotného člena společnosti.

Velmi často v důsledku nesprávného pochopení cílů metod výchovy rodiče slepě dítě obklopují pohodlím, ochraňují jej od elementárních zátěží, snaží se dítěti maximálně ulehčit život a plnit mu jakákoliv přání. V důsledku toho vychovávají z dítěte samolibého člověka, snažícího se dosáhnout pohodlného života, postrádajícího jakékoliv pracovní návyky, neprojevujícího snahu čestně pracovat a čestně žít, a naopak se snahou dosáhnout pohodlného života, a to i za cenu porušení zákonů.

Dalším faktorem ovlivňující kriminalitu mládeže je samotná kriminalita rodičů, která zvyšuje riziko podobného chování potomků. I když není jasné, zda jsou v jednotlivých případech významnější genetické, nebo sociální vlivy, obvykle je to kombinace obou. Negativní zkušenosti z dětství, jako je citové strádání, fyzické týrání či zneužívání, vytváří předpoklad k rozvoji nežádoucích vzorců chování.

---

¹⁵ Vágnerová, M. *Psychopatologie pro pomáhající profese*. 2004. s. 760

Vedle rodiny, školy, pracovního kolektivu, které formují harmonický vývoj společnosti, hrají neméně vážnou roli ve výchově člověka takové faktory, jako je vliv prostředí, ve kterém tráví svůj volný čas, a osoby, se kterými se stýká.

Příčiny a podmínky delikvence dětí, kriminality mladistvých i kriminality mladých jsou obdobné jako u kriminality dospělých, ale existují zde některé zvláštnosti ovlivňující kriminalitu dětí, mladistvých i mladých dospělých. Je nutno konstatovat, že kriminalita dětí, mladistvých i mladých a do jisté míry i mladých dospělých má svá specifika, která zvláště vystupují do popředí, ve velkých městech a průmyslových aglomeracích. Proto také v boji proti kriminalitě mladé generace, kde musí být nesporně využito všech dostupných a účinných forem boje proti kriminalitě vůbec, vyžadují tyto obecné formy boje ve vztahu k mladé generaci, zejména dětem a mladistvým, aby se při jejich využívání uplatňovaly specifické přístupy.

Zvláště významné je pak hledání nových specifických forem prevence, profylaxe a výchovného působení na úseku boje proti kriminalitě celé mladé generace, zejména pak dětí a mladistvých. Pro názornost jsem provedl porovnání pachatelů mladších osmnácti let a z těchto jsem dále vyčlenil nezletilé pachatele.

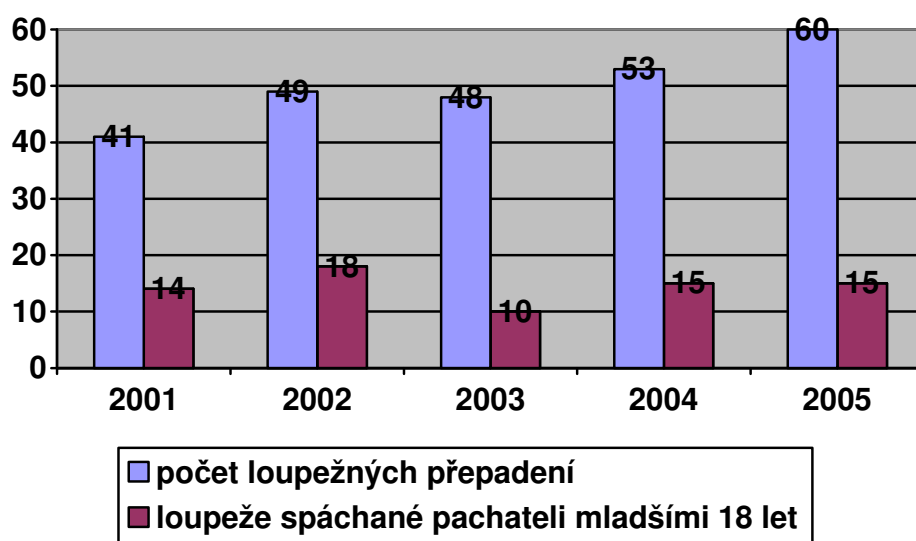
- **v roce 2001** došlo na okrese Česká Lípa k 41 loupežím, kdy 14 případů spáchali pachatelé mladší osmnácti let, což je 34,2 %
- **v roce 2002** došlo na okrese Česká Lípa k 49 loupežím, kdy 18 případů spáchali pachatelé mladší osmnácti let, což je 36,7 %
- **v roce 2003** došlo na okrese Česká Lípa k 48 loupežím, kdy 10 případů spáchali pachatelé mladší osmnácti let, což je 20,8 %
- **v roce 2004** došlo na okrese Česká Lípa k 53 loupežím, kdy 15 případů spáchali pachatelé mladší osmnácti let, což je 28,3 %
- **v roce 2005** došlo na okrese Česká Lípa k 60 loupežím, kdy 15 případů spáchali pachatelé mladší osmnácti let, což je 25 %

Uvedené údaje jsou znázorněny v níže uvedené tabulce a grafu.

Tab. č. 4 – podíl trestného činu loupež spáchaného pachateli mladšími osmnácti let na nápadu loupežných přepadení

Rok	Počet loupežných přepadení	Loupeže spáchané pachateli mladšími 18 let	Procenta
2001	41	14	34,2%
2002	49	18	36,7%
2003	48	10	20,8%
2004	53	15	28,3%
2005	60	15	25%

Graf č. 4 – podíl trestného činu loupež spáchaného pachateli mladšími osmnácti let na nápadu loupežných přepadení

Z provedeného vyhodnocení bylo zjištěno, že v letech 2001 až 2005 v okrese Česká Lípa nevzrostl počet loupežných přepadení spáchaných pachateli mladšími osmnácti let. **Předpoklad č. 2 se nepotvrdil.**

3.3.1 Loupeže spáchané nezletilými

Skutkovou podstatu trestného činu loupež v některých případech naplňuje v poslední době velmi rozšířené jednání známé jako šikanování, se kterým se setkáváme již v nižších ročnících základních škol. Takové jednání, jehož záměrem ublížit jedinci, zahrnuje fyzické útoky, vyhrožování a v neposlední řadě také naplnění skutkové podstaty trestného loupeže. Někdy se těžko rozlišuje co je ještě nevinné škádlení, které k dětským vztahům patří, a co už je cílené ubližování.

Při prošetřování bývá řada nezletilců překvapena, že jejich jednání, při kterém spolužákovi odeberou poměrně malou část peněz, nebo věc malé hodnoty je kvalifikována jako trestný čin loupeže. Tohoto jednání se zpravidla dopouští více chlapci než dívky, jejich prospěch bývá různý, i když zpravidla jde o méně úspěšné žáky. K páchání dochází jednak přímo ve škole, ale i mimo školské zařízení. Rozhodnutí spáchat trestný čin je převážně emotivní než racionální. Pachatelé útočí z důvodu, že momentálně požadují předmět, který vlastní jiná osoba.

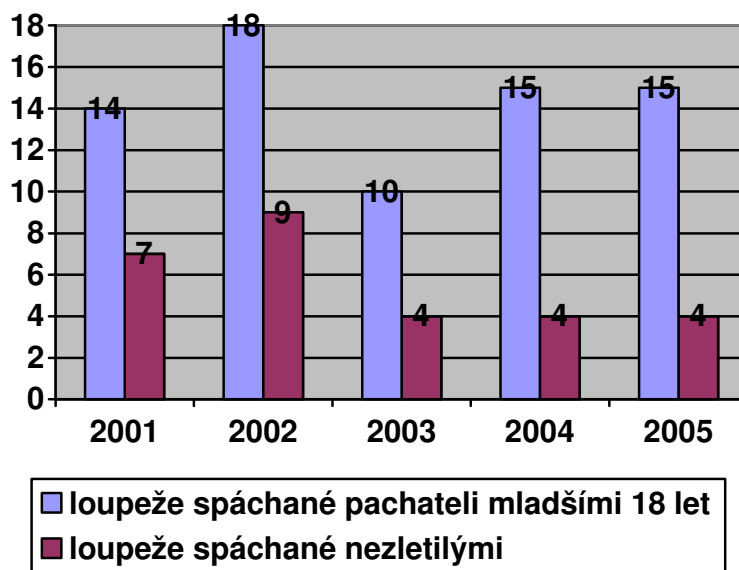
- **v roce 2001** spáchali osoby mladší osmnácti let 14 loupežných přepadení, kdy z těchto 7 loupeží spáchali nezletilý pachatelé, což je 50 %.
- **v roce 2002** spáchali osoby mladší osmnácti let 18 loupežných přepadení, kdy z těchto 9 loupeží spáchali nezletilý pachatelé, což je 50 %
- **v roce 2003** spáchali osoby mladší osmnácti let 10 loupežných přepadení, kdy z těchto 4 loupeže spáchali nezletilý pachatelé, což je 40 %
- **v roce 2004** spáchali osoby mladší osmnácti let 15 loupežných přepadení, kdy z těchto 4 loupeže spáchali nezletilý pachatelé, což je 26,7 %
- **v roce 2005** spáchali osoby mladší osmnácti let 15 loupežných přepadení, kdy z těchto 4 loupeže spáchali nezletilý pachatelé, což je 26,7 %

Uvedené údaje jsou znázorněny v níže uvedené tabulce a grafu.

Tab. č. 5 – podíl loupeží spáchaných nezletilými na loupežích spáchaných pachateli mladšími osmnácti let

Rok	Loupeže spáchané pachateli mladšími 18 let	Loupeže spáchané nezletilými	Procenta
2001	14	7	50%
2002	18	9	50%
2003	10	4	40%
2004	15	4	26,7%
2005	15	4	26,7%

Graf č. 5 – podíl loupeží spáchaných nezletilými na loupežích spáchaných pachateli mladšími osmnácti let

Provedeným vyhodnocením bylo zjištěno, že podíl loupeží spáchaných nezletilými na počtu loupeží spáchaných pachateli mladšími osmnácti let za zkoumané období pěti let přesáhl hranic 26% a nepřesáhl hranici 50%.

3.3.2 Osoba mladší osmnácti let jako oběť loupeže

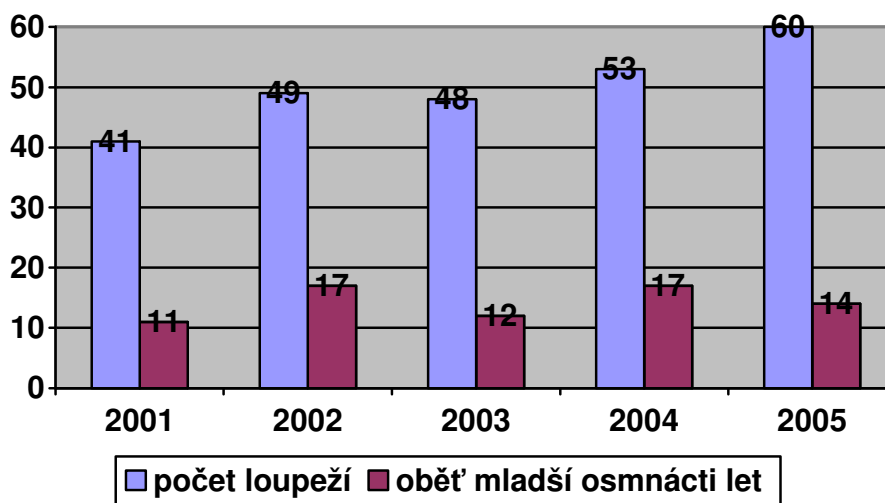
Jedním z faktorů, který zvyšuje riziko vzniku poškození trestným činem je věk. Mladší osoby se stávají častěji obětí loupežného přepadení z důvodu větší důvěřivosti a fyzické nevyzrálosti. Lze předpokládat, že obětí se stane obyvatel většího města než obyvatel venkova. Osoby mladšího věku se zpravidla stávají oběťmi prostých pouličních loupeží, při kterých dochází k odcizení finanční hotovosti a v poslední době téměř v každém případě i k odcizení mobilního telefonu.

- **v roce 2001** došlo na okrese Česká Lípa k 41 loupežím, z toho v 11 případech byla obětí osoba mladší osmnácti let, což je 26,8 %
- **v roce 2002** došlo na okrese Česká Lípa k 49 loupežím, z toho v 17 případech byla obětí osoba mladší osmnácti let, což je 34,7 %
- **v roce 2003** došlo na okrese Česká Lípa k 48 loupežím, z toho ve 12 případech byla obětí osoba mladší osmnácti let, což je 25 %
- **v roce 2004** došlo na okrese Česká Lípa k 53 loupežím, z toho v 17 případech byla obětí osoba mladší osmnácti let, což je 32,1 %
- **v roce 2005** došlo na okrese Česká Lípa k 60 loupežím, z toho ve 14 případech byla obětí osoba mladší osmnácti let, což je 23,4 %

Uvedené údaje jsou znázorněny v níže uvedené tabulce a grafu.

Tab. č. 6 – podíl obětí mladších osmnácti let na celkovém počtu obětí loupežných přepadení

Rok	Počet loupeží	Počet obětí mladších osmnácti let	Procenta
2001	41	11	26,8%
2002	49	17	34,7%
2003	48	12	25%
2004	53	17	32,1%
2005	60	14	23,4%

Graf č. 6 – podíl obětí mladších osmnácti let na celkovém počtu obětí loupežných přepadení

Provedeným vyhodnocením bylo zjištěno, že podíl obětí mladších osmnácti let na celkovém počtu obětí loupežných přepadení za zkoumané období pěti let přesáhl hranic 23% a nepřesáhl hranici 35%.

3.4 Vyhodnocení předpokladu č. 3

Předpoklad č. 3 - Lze předpokládat, že více než 50 % loupeží je spácháno se zbraní

Jak bylo již uvedeno v teoretické části, za loupež se podle trestního zákona považuje takové jednání, při kterém pachatel užije proti jinému násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci. U hrozby bezprostředního násilí jde o takovou formu nátlaku na poškozeného, u které poškozený očekává a má obavu, že pachatel svou hrozbu vyplní, pokud nevykoná jeho požadavek. Přitom pohrůžka bezprostředního násilí je zpravidla vyjádřena slovně, ale stačí i konkludentní jednání, je-li z něho a ostatních okolností zřejmé, že násilí se uskuteční ihned, nepodrobí-li se napadený vůli pachatele. K užití násilí dochází při fyzickém kontaktu s přepadeným s cílem dát najevo, že slovní pohrůžka a požadavek zpravidla na vydání peněz je míněn vážně. Toto násilí se v praxi projevuje použitím zbraně, v příznivějším případě strkáním rukou nebo zbraní.

Zbraní se podle trestního zákona rozumí pokud z jednotlivého ustanovení nevyplývá něco jiného, cokoli, čím je možno učinit útok proti tělu důraznějším. Může se tedy jednat o pistoli, nástražný výbušný systém (dále již jen NVS), nůž, ale i obušek, paralyzer deštník apod.

V § 89 odst. 5 zák. č. 140/1961 Sb. se hovoří, že trestný čin je spáchán se zbraní, jestliže pachatel nebo s jeho vědomím některý ze spolupachatelů užije zbraně k útoku, k překonání nebo zamezení odporu anebo jestliže ji k tomu účelu má u sebe; zbraní se tu rozumí, pokud z jednotlivého ustanovení nevyplývá něco jiného, cokoli, čím je možno učinit útok proti tělu důraznějším.

Mezi nejčastěji používané zbraně patří namířená krátká střelná zbraň (skutečná střelná zbraň, plynová pistole či atrapa), nebo i pohrůžka bodnou zbraní. K použití zbraní ke střelbě dochází u loupeží jen velmi ojediněle. Okolnosti, které zpravidla vedou ke střelbě, můžeme shrnout do následujících důvodů:

- nevhodné chování přepadených, kdy může dojít k pudové reakci útočníka (př. pracovnice peněžního ústavu sáhne rukou pod stůl, aby aktivovala lištu tísňového hlásiče)
- k překonání mechanických zábran (př. pracovnice finančního ústavu se po výzvě pachatele pokusila uniknout do zázemí, kdy pachatel začne střílet do zámku dveří, ve snaze proniknout do neveřejného prostoru)
- ke zdůraznění pohrůžky výstražnou střelbou do vzduchu

Při ozbrojeném přepadení by oběť měla dodržet několik zásad, aby nedošlo k vyprovokování pachatele k použití střelné zbraně. Jedná se zejména o:

- vyvarovat se pokusu o zmocnění útočnickovy zbraně v úmyslu použití proti němu
- při pohrůžce střelnou zbraní nepoužít osobní obranný prostředek proti pachateli (nesnažit se vyprovokovat násilí). Obranný prostředek je možno použít pokud již došlo k útoku a je nutné zabránit těžšímu následku
- pokus o zadržení pachatele v případě útoku z místa, což by mohl chápat jako ohrožení a s největší pravděpodobností by použil zbraň

Z uvedených zásad je patrné, že při kritických situacích je preferováno použití taktiky založené na spolupráci přepadených. Aktivní obranu lze připustit jen v určitých případech, např. když se přepadený ocitne ve výhodě, nebo když nebezpečí není reálné.

Ozbrojený pachatel loupeže je v určité výhodě, volí místo čas a způsob přepadení, a co je důležité, předem také rozhoduje o tom, zda použije zbraň, či nikoliv. Zdaleka ne všichni s takovou eventualitou počítají, jak o tom svědčí případy, kdy držení zbraně jenom předstírají nebo jsou vybaveni jen nefunkčním modelem. Výhody útočníka jsou současně nevýhodami oběti. Pomineme-li obavy z právních následků použití zbraně, pak největším problémem napadeného bývají morální zábrany.¹⁶

Jinou okolností bývá, že útočníci nejsou viditelně ozbrojeni střelnou zbraní. V takových případech mohou mít např. slzotvorné spreje nebo obdobné prostředky a více spoléhají na šokující účinky maskování a překvapivosti útoku.

- **v roce 2001** došlo na okrese Česká Lípa k 41 loupežím, kdy se zbraní bylo spácháno 13 případů, což je 31,7 %
- **v roce 2002** došlo na okrese Česká Lípa k 49 loupežím, kdy se zbraní bylo spácháno 20 případů, což je 40,8 %
- **v roce 2003** došlo na okrese Česká Lípa k 48 loupežím, kdy se zbraní bylo spácháno 22 případů, což je 45,8 %
- **v roce 2004** došlo na okrese Česká Lípa k 53 loupežím, kdy se zbraní bylo spácháno 11 případů, což je 20,7 %
- **v roce 2005** došlo na okrese Česká Lípa k 60 loupežím, kdy se zbraní bylo spácháno 17 případů, což je 28,3 %

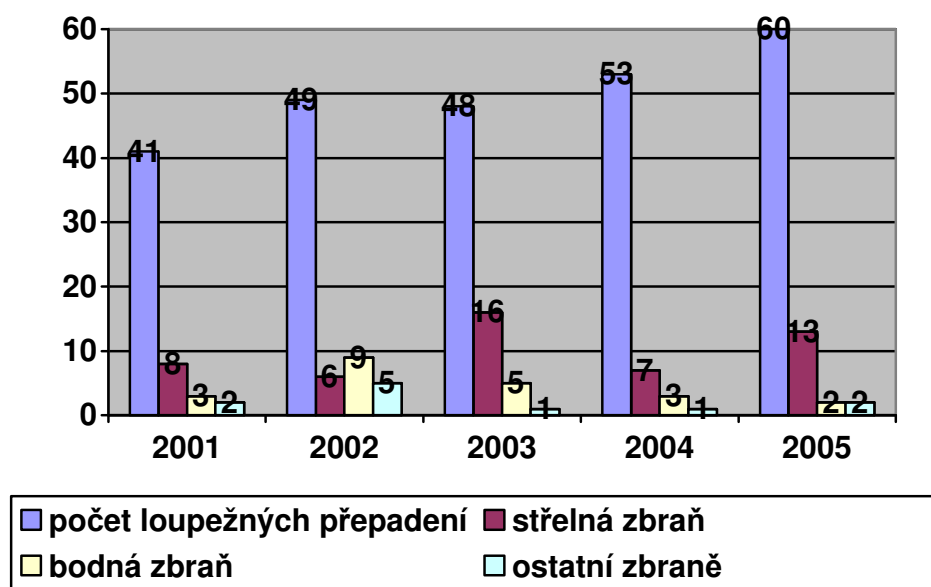
Uvedené údaje jsou znázorněny v níže uvedené tabulce a grafu.

---

¹⁶ Náchodský, Z. *Taktika policejní akce*. 1993. s. 133

Tab. č. 7 – podíl loupežných přepadení spáchaných se zbraní na celkovém počtu loupeží

Rok	Počet loupežných přepadení	Počet loupeží se zbraní	Procenta
2001	41	13	31,7%
2002	49	20	40,8%
2003	48	22	45,8%
2004	53	11	20,7%
2005	60	17	28,3%

Graf č. 7 – podíl loupežných přepadení spáchaných se zbraní na celkovém počtu loupeží

Jako ostatní zbraně jsou v grafu zahrnuty, řetězy, sekery, obušky, a NVS.

Z provedeného vyhodnocení bylo zjištěno, že loupežných přepadení spáchaných se zbraní v okrese Česká Lípa v letech 2001 až 2005 nebylo více než 50% z celkového počtu loupežných přepadení. Ve většině případů bylo užito fyzické násilí nebo pohrůžka násilím.

Předpoklad č. 3 se nepotvrdil.

3.5 Bankovní loupeže

Další zkoumanou událostí jsou loupežná přepadení poboček peněžních ústavů a peněžních transportů, která se poslední dobou stávají aktuálním problémem. Přepadení peněžních ústavů bývá značně medializované a zpravidla dochází k odcizení větší finanční částky. Tendence přibývání této kriminality je průvodním jevem nárůstu násilné kriminality. Pod pojmem banka zahrnuji všechny druhy peněžních ústavů (banky, kreditní ústavy, spořitelny, poštovní úřady aj.), proto používám pojmy banka a peněžní ústav jako synonyma.

Za typické způsoby páchání loupeží do finančních institucí můžeme pokládat všechna loupežná přepadení míst s peněžním provozem, při kterých je útok zahájen ohrožováním personálu na pokladních místech a klientů peněžních ústavů. Loupež je ve většině případů předem cíleně plánována, připravována a organizována. Pachatele se dělí na dvě hlavní skupiny:

- profesionální zločince, dobře připravené, používající extrémní násilí s cílem zisku co největší finanční částky
- rostoucí skupinu amatérů, kteří se spokojí s menšími ukradenými částkami

S výjimkou spontánně páchaných loupežných přepadení primitivními amatéry bývají loupežná přepadení více či méně důkladně plánována a připravována. Proto chování pachatelů na místě činu souvisí s předem připraveným plánem.

Scénáře loupeží jsou velmi pestré a zahrnují poměrně širokou škálu situací, taktiky a postupu pachatelů. Jejich průběh se de facto shoduje pouze v tom, že jednání pachatelů vykazuje obecné znaky objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu loupež, tj. použití násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí s cílem zmocnit se peněz. Způsob naplnění těchto znaků je vždy individuální, a přestože můžeme postupy pachatelů zobecnit a zařadit do několika typů podle použité taktiky, v detailech je každá loupež jedinečná. Jedinečnost každé loupeže je kromě způsobu provedení dána řadou okolností jako osobnostními rysy pachatelů, jejich pohnutkami, stupněm přípravy a promyšleností činu,

aktuální situací v místě apod. Pachatelé loupežných přepadení bývají zpravidla profesionálové nebo alespoň plánující pachatelé. Modus operandi při klasické loupeži bývá zpravidla následující:

- před vstupem do banky se pachatelé maskují
- ihned po vstupu ohrožují zaměstnance a zákazníky zbraní
- vydání peněz požadují ústně nebo písemnou výzvou, kterou mají připravenou
- peníze ukládají do připravených obalů nebo tašek
- málokdy zanechávají stopy na místě činu (používají rukavice a ničeho se nedotýkají)

Podle některých znaků zjištěných při vyšetřování lze usuzovat zda přepadení provedli pachatelé organizovaní či amatéři. Profesionální pachatelé po loupeži unikají z místa v předem připravených zpravidla odcizených vozidlech popř. s falešnou poznávací značkou, odmaskování provádí až po nasednutí do připraveného vozidla, ničí stopy, věcné důkazy apod. Na druhé straně pachatelé amatéři z místa unikají pěšky, na jízdním kole, odmaskování provádějí ještě v peněžním ústavu, kde je zachycují kamerové systémy, odcizené peníze utrácejí krátce po činu.

Zatím co přepadení peněžních ústavů provádí i pachatelé amatéři spontánně, přepadení přepravních vozidel nejsou pravděpodobně páchána spontánně, i když to nelze zcela vyloučit. Těmto přepadením předchází:

- získávání informací, které směřuje do prostředí peněžních ústavů a bezpečnostních služeb převážejících peníze a cennosti
- plánování přepadení včetně obstarání prostředků nezbytných k přepadení (vozidel, zbraní, maskování a přesnou dělbu úkolů)
- získáváním informací o přepravě z různých zdrojů
- fyzické kontakty na osoby, které jsou nositeli informací o přepravě a jejich následné získávání pro účast na přípravě nebo i provedení přepadení

Prevence loupežných přepadení peněžních ústavů a transportů peněz je záležitost především peněžních ústavů a přepravních firem. Nemalou roli v prevenci těchto loupeží může sehrát i policie a to zesílením hlídkové a obchůzkové služby v okolí peněžních ústavu.¹⁷

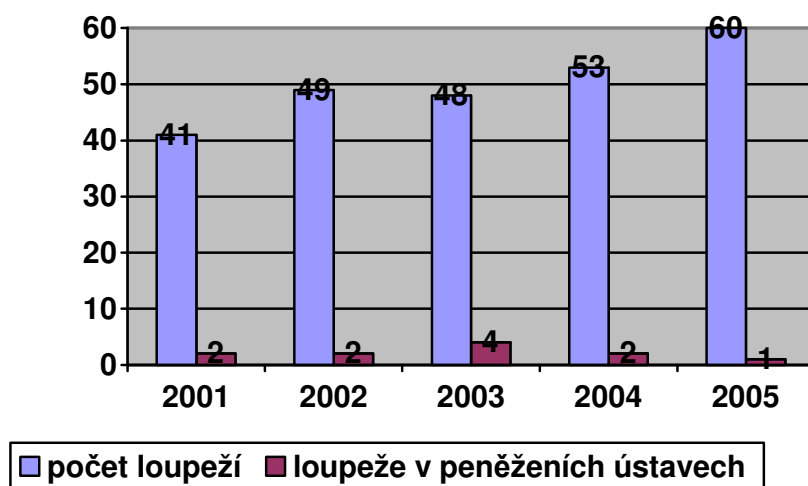
- **v roce 2001** došlo na okrese Česká Lípa k 41 loupežím, kdy v peněžních ústavech byly spáchány 2 případy, což je 4,9 %
- **v roce 2002** došlo na okrese Česká Lípa k 49 loupežím, kdy v peněžních ústavech byly spáchány 2 případy, což je 4,1 %
- **v roce 2003** došlo na okrese Česká Lípa k 48 loupežím, kdy v peněžních ústavech byly spáchány 4 případy, což je 8,3 %
- **v roce 2004** došlo na okrese Česká Lípa k 53 loupežím, kdy v peněžních ústavech byly spáchány 2 případy, což je 3,7 %
- **v roce 2005** došlo na okrese Česká Lípa k 60 loupežím, kdy v peněžních ústavech byl spáchán 1 případ, což je 1,7 %

Uvedené údaje jsou znázorněny v níže uvedené tabulce a grafu.

Tab. č. 8 – podíl loupežných přepadení peněžních ústavů na celkovém počtu loupeží

Rok	Počet loupežných přepadení	Počet loupeží v peněžních ústavech	Procenta
2001	41	2	4,9%
2002	49	2	4,1%
2003	48	4	8,3%
2004	53	2	3,7%
2005	60	1	1,7%

¹⁷ Macek, P. a kol. *Základy teorie policejné bezpečnostní činnosti*. 2004. s. 212

Graf č. 8 - podíl loupežných přepadení peněžních ústavů na celkovém počtu loupeží

Provedeným vyhodnocením bylo zjištěno, že počet loupežných přepadení peněžních ústavů na celkovém počtu loupežných přepadení za zkoumané období pěti let činil v průměru 4,5%.

3.5.1 Podíl objasněných loupeží v peněžních ústavech

Jak již bylo uvedeno vyšetřování loupežných přepadení je ze strany Policie věnována značná pozornost. Ne jinak tomu je u vyšetřování loupežných přepadení peněžních ústavů a přepadení přepravních vozidel. V případech, kdy dojde ke spáchání série loupežných přepadení je nutné vytvořit speciální pracovní tým kriminalistů třeba i z několika okresů či krajů. Podmínky, za kterých jsou nejčastěji loupež páchány se nazývají kriminální situací. Za typické kriminální situace lze považovat:

- přepadení poboček peněžních ústavů v menších obcích nebo odlehlejších místech, kde se nachází méně personálu a zákazníků
- lze předpokládat dostatečně vysokou peněžní hotovost
- lze předpokládat méně účinná technická zabezpečovací zařízení

➤ z místa činu lze poměrně snadno a rychle uniknout

Určitou variantou provedení loupeže v peněžním ústavu je tzv. tichá varianta, při které pachatel podřizuje svůj postup snaze o to, aby přepadení nebylo zpozorováno ostatním personálem nebo ostatními klienty. Kontakt na přepážce probíhá bez klasických příznaků loupeže, kdy pachatel není maskován, popř. je maskován jen částečně (čepice, kapuce, sluneční brýle, popř. paruka), užívá výhrůžky v písemné (lístečkové) podobě, neohrožuje přímo zbraní, ale naznačuje rukou v oděvu, že má zbraň. Pachatel tedy bez užití přímého násilí přichází realizovat loupež, kdy odchází s kořistí, aniž by kdokoliv co zpozoroval. Pokud jde o formu útoku, jde o psychický nátlak, psychické násilí, se kterým skutková podstata trestného činu loupeže počítá.

Vzhledem ke klidnému nedůraznému projevu některých pachatelů, mnohdy zaměstnanci v těchto případech nepokládají ohrožení za reálné, odmítají peníze vydat a úspěšnost takovýchto přepadení je proto nižší.

Při objasňování bankovních loupeží hrají důležitou roli záznamy z kamerových systémů peněžních ústavů, popř. jiných kamerových systémů nacházejících se v okolí napadeného peněžního ústavu. Je nutné zajistit a vyhodnotit záznam kamerového systému i několik dní před samotným přepadením, z důvodu, že na záznamu může být zachycen pachatel, nebo některý ze spolupachatelů při tipování objektu.

V některých případech jsou kamery umístěny na nevhodných místech (příliš vysoko), kdy dochází ke zkreslení obličeje a tím i ke zhoršení rozeznání obličeje. Dalším faktorem zhoršující kvalitu záznamu může být umístění kamery za sklo (dochází k odleskům znehodnocující záznam), popř. nevhodně umístěné nápisy a vývěsky zakrývající monitorovaný prostor. Při nevhodném umístění kamer můžeme vyhodnocením záznamu zjistit pouze obecné znaky jako je výška, tvar postavy, zdánlivé stáří apod. Vhodné je skryté umístění kamer např. ve vstupních prostorách, které mohou zachytit pachatele bez maskování.

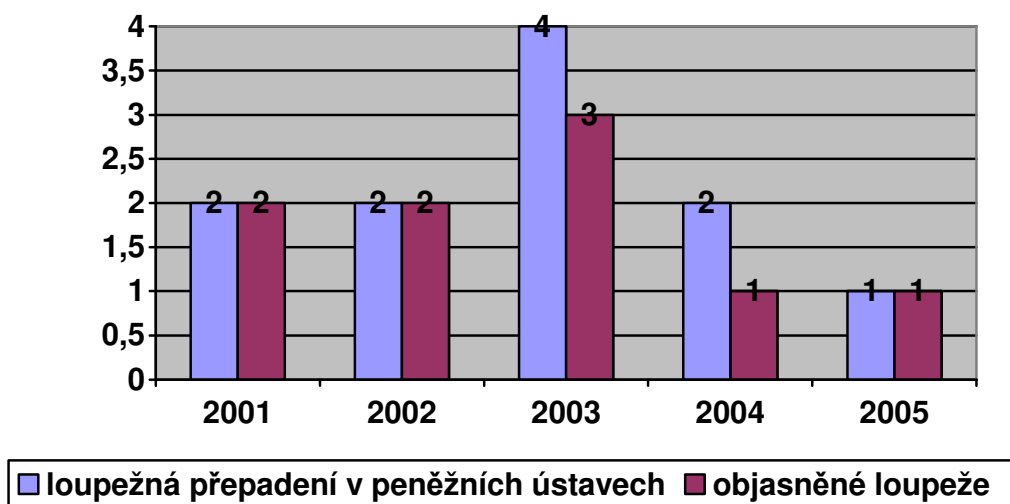
Vyšetřování a objasňování loupežných přepadení peněžních ústavů je velmi náročné na plánování vyšetřování, na vytyčování verzí a odvozování nutných a možných důsledků od nich a zejména na jejich prověřování.

- **v roce 2001** došlo na okrese Česká Lípa ke 2 loupežím v peněžních ústavech, kdy 2 případy byly objasněny, což je 100 %
- **v roce 2002** došlo na okrese Česká Lípa ke 2 loupežím v peněžních ústavech, kdy 2 případy byly objasněny, což je 100 %
- **v roce 2003** došlo na okrese Česká Lípa ke 4 loupežím v peněžních ústavech, kdy 3 případy byly objasněny, což je 75 %
- **v roce 2004** došlo na okrese Česká Lípa ke 2 loupežím v peněžních ústavech, kdy 1 případ byl objasněn, což je 50 %
- **v roce 2005** došlo na okrese Česká Lípa k 1 loupeži v peněžním ústavu, kdy 1 případ byl objasněn, což je 100 %

Uvedené údaje jsou znázorněny v níže uvedené tabulce a grafu.

Tab. č. 9 – podíl objasněných loupeží peněžních ústavů v okrese Česká Lípa

Rok	Loupežná přepadení v peněžních ústavech	Počet objasněných loupeží v peněžních ústavech	Procenta
2001	2	2	100%
2002	2	2	100%
2003	4	3	75%
2004	2	1	50%
2005	1	1	100%

Graf č. 9 – podíl objasněných loupeží peněžních ústavů v okrese Česká Lípa

Provedeným vyhodnocením bylo zjištěno, že za zkoumané období pěti let přesáhla objasněnost loupežných přepadení peněžních ústavů hranici 50%.

3.6 Žena jako oběť loupeže

Jak bylo uvedeno v teoretické části, ženy jsou více ohroženy než muži. Pachatel typující si objekt (čerpací stanici, noční bar, prodejnu, sázkovou kancelář apod.) nebo svou oběť si raději zvolí slabší ženu, kterou jednak snadněji zastraší výhrůžkami nebo pohrůžkou zbraně a lze předpokládat, že tato nebude klást odpor. Při klasické pouliční loupeži si pachatelé často vyberou starší ženu, které vytrhávají kabelku.

- **v roce 2001** došlo na okrese Česká Lípa k 41 loupežím, z toho v 16 případech byla obětí žena, což je 39,1 %
- **v roce 2002** došlo na okrese Česká Lípa k 49 loupežím, z toho v 16 případech byla obětí žena, což je 32,7 %
- **v roce 2003** došlo na okrese Česká Lípa k 48 loupežím, z toho ve 26 případech byla obětí žena, což je 54,2 %

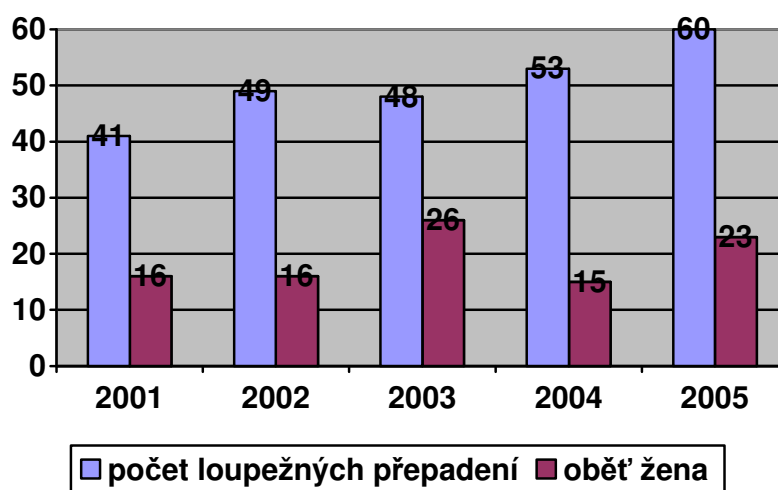
- **v roce 2004** došlo na okrese Česká Lípa k 53 loupežím, z toho v 15 případech byla obětí žena, což je 28,3 %
- **v roce 2005** došlo na okrese Česká Lípa k 60 loupežím, z toho ve 23 případech byla obětí žena, což je 38,3 %

Uvedené údaje jsou znázorněny v níže uvedené tabulce a grafu.

Tab. č. 10 – podíl loupeží kdy byla obětí žena

Rok	Počet loupežných přepadení	Žena jako oběť	Procenta
2001	41	16	39,1%
2002	49	16	32,7%
2003	48	26	54,2%
2004	53	15	28,3%
2005	60	23	38,3%

Graf č. 10 – podíl loupeží kdy byla obětí žena

Provedeným vyhodnocením bylo zjištěno, že počet žen jako obětí na celkovém počtu obětí loupežných přepadení za zkoumané období pěti let byl v průměru 38,5%.

4. Závěr

Na závěr bych chtěl ještě jednou připomenout, že loupež je jedním z nezávažnějších trestných činů. Řešení stavu rostoucí kriminality je velmi složité. Základem musí být zkvalitňování bezpečnostní politiky státu a zvláště politiky kriminální. Součástí každé společnosti by měla být péče o bezpečnost osob a péče o oběti trestných činů zejména o odstraňování psychických ran.

Nárůst agresivity u pachatelů vidím převážně ve snaze za každou cenu získat lepší finanční podmínky. Významnou úlohu v prevenci loupeží a celkové trestné činnosti hrají masmédia. Tato by se měla vyvarovat šíření myšlenky, že řešení konfliktu pomocí násilí je účinné a že se vyplácí. Zvláště děti mohou násilí vidět každý den a to nejen v televizi, ale i v oblíbených počítačových hrách.

Pachateli loupežných přepadení jsou převážně osoby z mladších věkových kategorií, kdy podíl mužů je výraznější nežli u jiných trestných činů. Zpravidla již byli dříve soudně trestáni, ale pro jinou majetkovou nebo násilnou trestnou činnost, jejíž závažnost postupně eskaluje. Ženy vystupují zpravidla v úloze pomocnic při útoku nebo přípravě.

Loupežné přepadení je oběťmi velmi často vnímáno jako útok, ke kterému dochází nečekaně, i když je zpravidla více či méně připravené. Po samotném přepadení se setkáváme s určitou mírou bezradnosti ze strany oběti, danou nejen prožitým traumatem, ale i neznalostí pravidel adekvátního postupu. Pokud pomine nebezpečí je nutné zejména poskytnout první pomoc zraněným, přivolat lékařskou pomoc a přivolat policii.

Tématem bakalářské práce byl trestný čin Loupež na okrese Česká Lípa. Hlavním cílem bylo nastínit problematiku loupežných přepadení a vyšetřování tohoto trestného činu. Myslím si, že svou prací jsem splnil původní záměr a doufám, že bakalářská práce může pomoci kolegům, kteří se budou zabývat stejnou problematikou.

4.1 Navrhovaná opatření

Ke snížení rizika loupeže může částečně přispět každý z nás. Je třeba dodržovat několik obecných zásad jako např. vyhýbat se opuštěným místům, při cestě věnovat pozornost svému okolí, nezkracovat si cestu lesem, parkem, staveništěm či temnými průchody a to zejména ve večerních hodinách. Je vhodné vyhýbat se místům, odkud se trouse podnapilé osoby a vždy raději přejít na druhou stranu chodníku. Pokud se jedná o ženu, je vždy lepší, když ve večerní či noční době jde v doprovodu známého muže, a zdrží-li se kdekoliv sama, rozhodně se vyplatí objednat si taxi či požádat známého o doprovod.

Pro předcházení loupeží je nutná prevence. Jde např. o posílení policejních hlídek zejména v kriminogenních zónách, dále o sledování rizikových míst, ve kterých dochází nejčastěji k páchání trestných činů pomocí kamerových systémů. K poklesu loupeží by prospělo i větší rozšíření bezhotovostního platebního styku, který je běžné ve vyspělejších zemích tržního hospodářství.

5. Seznam použitých zdrojů

- Čírtková, L. *Forenzní psychologie*. Plzeň, 2004. 431 s. ISBN 80-86473-86-4
- Čírtková, L. *Kriminální psychologie*. 1. vyd. Praha: Eurounion, 1998. 255 s. ISBN 80-85858-70-3
- Baratta, A. *Sociologie trestního práva*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 1995. 180 s. ISBN 80-210-1227-7
- Gál, F. *Násilí*. 1. vyd. Praha: Egem, 1994. 140 s. ISBN 80-85395-41-X
- Jelínek, J. *Trestní zákon a trestní řád*. Praha: Linde, 1993. 661 s. ISBN 80-85647-03-6
- Macek, P. a kol. *Základy teorie policejné bezpečnostní činnosti*. 1 vyd. Praha: Police history, 2004. 253 s. ISBN 80-86477-21-5
- Musil, J. *Kriminalistika*. 1. vyd. Praha: Naše vojsko, 1994. 269 s. ISBN 80-206-0423-5
- Náchodský, Z. *Taktika policejní akce*. 1. vyd. Praha: Armex, 1993. 233 s.
- Novotný, F. a kol. *Trestní právo hmotné*. 1. vyd. Plzeň, 2004. 310 s. ISBN 80-86473-67-8
- Novotný, O. a kol. *Kriminologie*. 2. vyd. Praha: Aspi, 2004. 451 s. ISBN 80-7357-026-2
- Pješčák, J. *Kriminalistika*. 3. vyd. Praha: Naše vojsko, 1986. 297s.
- Porada, V. *Teorie kriminalistických stop a identifikace*. 1. vyd. Praha: Academica, 1987. 328 s.
- Sochůrek, J. *Vybrané kapitoly ze sociální patologie I. díl*. 1. vyd. Liberec: TU Liberec, 2001. 81 s. ISBN 80-7083-494-3
- Špurný, J. *Psychologie násilí*. 1. vyd. Praha: Eurounion, 1996. 134 s. ISBN 80-85858-30-4
- Vágnerová, M. *Psychopatologie pro pomáhající profese*. 3. vyd. Praha: Portál, 2004, 872 s. ISBN 80-7178-802-3
- Protivinský, M. *Prevence není nikdy dost*. In Kriminalistika 4/2004
- Protivinský, M. *Rekognice po velké novele trestního řádu*. In Kriminalistika 2/2005

Trestný čin loupež na okrese Česká Lípa

Trestný čin loupež na okrese Česká Lípa

Trestný čin loupež na okrese Česká Lípa